

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειμενόν ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας — Ἐγκύκλιος ἀρ. 30, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932—
ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαιδεύσεως.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμὲς 100. Ἐξά-
μνην δραχ. 55. Τρίμηνον δραχ. 30.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγυπτίου γρόσια διατμ. 50,
Αμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμνηνοι καὶ Τρίμνηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἄλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδιότου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 41ος

Ἀθήναι, 3 Νοεμβρίου 1934

Ἔτος 56ον.—Ἀριθ. 49

Ο ΚΛΗΡΟΝΟΜΟΣ ΤΟΥ ΡΟΒΙΝΣΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ANDRÉ LAURIE

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

Κι' ἐπειδὴ δὲν ἦταν τόσο εὐγλωτ-
τος ὅσο θάπαιτοῦσε ἡ περίστασις,
προτίμησε νὰ ἐκφράσῃ μὲ τὴ μουσι-
κὴν τὰ αἰσθήματα ποὺ τὸν πλημμύρι-
ζαν, καὶ νὰ ἐκτελέσῃ μὲ τὸ φλάουτο
ἓνα σὺνολο, στὴ μέσῃ τῆς μεγάλης
συμφωνίας τῶν «Οὐγενότων» ποὺ ἔ-
βαλε τοὺς μουσικοὺς του νὰ παίξουν.
Ἡ συγκίνησή του ὅμως ἦταν τόσο
μεγάλῃ, ὥστε δὲν μπόρεσε νὰ μὴν
κάμῃ μερικὲς παραφωνίες, ποὺ
τὸν στενοχώρησαν πολὺ. Εὐτυ-
χῶς καὶ τὸ ἀκρατήριό του ἦ-
ταν τόσο συγκινημένον ἀπὸ τὰ
πρόσφατα γεγονότα, ὥστε κα-
νένας δὲν ἔδινε προσοχὴ σὲ
τέτοια μικρολογήματα.

Γύρισαν στὸν ὁρμον μὲ τὴ
μπάντα. Ἄ, μὲ τί ὄρεξιν ἔπαι-
ξαν τὰ χάλκινα ὄργανά της τὸ
θριαμβευτικὸ ἐκεῖνο ἐμβατή-
ριο! Ὅλοι ἐνθουσιάζονταν καὶ
περπατοῦσαν σὰ νὰ εἶχαν στὰ
πόδια τοὺς φτερά. Κι' ὁ κ. Ρε-
τὺ ἔλεγε μὲ καμάρι: «Μουσικὴ
καὶ πάλι μουσικὴ!»

Ὁ πλοίαρχος Μανκαρὺ, γιὰ
νὰ ποφύγῃ τὴς δυσάρεστες συνέ-
πειες ποὺμποροῦσε νὰ ἔχῃ ἡ
ἀνακάλυψις τοῦ χρυσορυχείου
—καὶ σ' αὐτὸ παραδειγματί-
σθηκε ἀπὸ τὴν ἱστορίαν τοῦ Ρο-
βινσὼν Κρούσου—ἔβαλε ἀμέ-
σως φρουρὰ καὶ τοιχοκόλλησε
σ' ὅλους τοὺς συνοικισμοὺς «ἡ-
μερησίᾳ διαταγὴ» ποὺ ἔλεγε:
Τὸ χρυσορυχεῖο ἦταν ἐθνικὴ
ἰδιοκτησίᾳ ποὺ χρωστοῦσαν νὰ
τὴ σέβονται, νὰ τὴ φυλάγουν
καὶ νὰ τὴν προστατεύουν ὅλοι·
θὰ τὸ ἐκμεταλλεύονταν μόνο
οἱ ἐργάτες ποὺ θὰ ἔβαζε ὁ
Παῦλος, πρῶτα γιὰ τὴς ἀνάγκης

τῆς ἀποικίας—ποὺ ἡ κυριώτερη ἦταν
ἡ συμπλήρωσις τῆς ἀτμομηχανῆς τῆς
φρεγάδας—κι' ἔπειτα γιὰ νὰ ἐτοιμα-
σθῇ φορτίο ἀπὸ χρυσάφι, ποὺ θὰ τὸ
ἐπαίρναν στὴ Γαλλίαν καὶ κεῖ θὰ τὸ
μοιράζονταν ὅλοι οἱ ναῦτες, οἱ στρα-
τιῶτες κι' οἱ ἀξιωματικοί, σύμφωνα
μὲ τὴς σχετικὰς διατάξεις τοῦ ναυτι-
κοῦ νόμου.

Ἡ διαταγὴ ἐπικροτήθηκε ὁμόθυ-
μα καὶ τηρήθηκε κατὰ γράμμα. Κι'

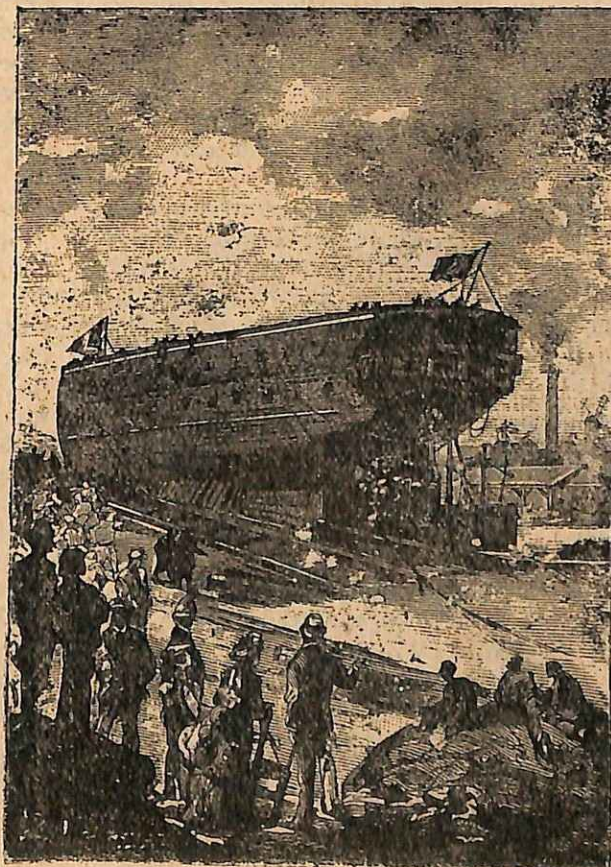
οἱ ἐργασίαι τῆς ἀποικίας, ποὺ εἶχαν
διακοπῇ μὲ τὴν ἐξαφάνισιν τοῦ κ.
Κλοακὲν καὶ τῶν παιδιῶν, ξανάρχι-
σαν κανονικὰ καὶ δραστήρια. Καὶ
μάλιστα μὲ περισσότερην σπουδὴν ἀπὸ
πρὶν, γιὰτὶ διευθυντὲς κι' ἐργάτες ἀ-
νυπομονοῦσαν νὰ φύγουν, νὰ γυρίσουν
στὸν πολιτισμένον κόσμον, γιὰ ν' ἀνα-
κοινώσουν τὴς τόσο σπουδαῖες ἀνακα-
λύψεις ποὺ ἔγιναν σ' ἐκεῖνο τὸ ἐρη-
μονήσι.

Εὐτυχῶς ὅλα πῆγαιναν καλά. Ἡ
δεύτερη ἐσοδεία ἀπὸ δημοπρασίαν ἦ-
ταν πλούσια ὅσο δὲν περιμέναν.

Στὸ ἐξῆς θὰμποροῦσαν, ὅχι μόνο
νὰ κάνουν καθεμέρα διανομὴν
ψωμοῦ, ἀλλὰ νὰ προετοιμάζουν
καὶ προμήθειαν ἀπὸ ἀλεύρι καὶ
γαλέτα γιὰ τὸ ταξίδι. Ὅσο γιὰ
τὴ ναυπήγησιν τῆς φρεγάδας,
προόδευε μὲ γιγαντιαία βήμα-
τα. Στις 20 Ἰουλίου, ἐφτά μό-
λις μῆνες ἀφότου ἀρχίσαι, τὸ
σκάφος ρίχτηκε στὴ θάλασσαν.
Τὴν ἄλλην μέρα, ἐκεῖ στὰ ἤρε-
μα νερά τοῦ ὅρμου ὅπου στε-
κόταν ἀκίνητο, βαφτίστηκε
κατὰ τὴ συνήθειαν, μὲ μιὰ μπό-
τίλλια ντόπιου κρασιοῦ, κι' ἔ-
λαβε ἀπὸ τοὺς δυὸ ἀναδόχους
του—ποὺ ἦταν ἡ Ἀνθή κι' ὁ
Χάνδος—τὸνομα Ἡβη.

Ὁ κ. Κλοακὲν ἐξήγησε τότε
στὸν ταγματάρχην Ὁμόλλου, ποὺ
δὲν ἐβλεπε τὸ λόγο τῆς μυθο-
λογικῆς αὐτῆς ὀνομασίας, πὺς
ἡ Ἡβη ἦταν κόρη τῆς Ἥρας.

Μὲ μεγάλη δραστηριότητα
γίνονταν τὰ κατάρτια καὶ τὰ ἄλ-
λα ἐξαρτήματα, εἰς τὰ ὕφαν-
τουργεῖα ἐργάζονταν μέρα καὶ
νύχτα γιὰ νὰ κάμουν τὸ ὕφα-
σμα ποὺ χρειαζόταν γιὰ τὰ
πανιά. Κι' ἡ ἀτμομηχανὴ τὸ
ἴδιο προχωροῦσε. Λίγο-λίγο, χω-
ρὶς νὰ παραμελεῖται καμμιά
ἀπὸ τὴς ἄλλας ἐργασίαι, γινό-
ταν κι' ἡ φόρτωσις τοῦ πα-

Ἡ ναυπήγησις τῆς φρεγάδας προόδευε
μὲ γιγαντιαία βήματα. (Σελ. 577, στ. γ'.)

λύτιμου δρυκτού καθώς και του ξύλου που έπρεπε να χουν στη φρεγάδα για να καίνε ως που να φτάσουν στην αμερικανική ακτή. Όλα τα τελοσπάντων γινόνταν με τόσο ζήλο και τέτοια μέθοδο και τάξη, ώστε κατά τα μέσα Αυγούστου η «Ήδη» ήταν πια έτοιμη να παραλάβει το πλήρωμά της, τους επιβάτες της, και να ξεκινήσει για το μεγάλο ταξίδι.

Πειράματα που έγιναν στον όρμο, έδειξαν την αντοχή της και τη σερειότητα. Ήταν καθαυτό ένα καλοτάξιδο καράβι. Φυσικά, της έλειπε η μεγάλη έπεξεργασία στις λεπτομέρειες κι' η διακόσμηση γενικά· αλλά αυτά δεν ήταν και τόσο απαραίτητα. Κι' επειδή όλα τάλλα τα είχε — ωραίο σχήμα, κομψές γραμμές, πολύτιμα και σπάνια ξύλα, αβθοιο χρυσάφι, κι' όχι μόνο στις αποθήκες της παρά και στις μηχανές της — η «Ήδη» θα μπορούσε να συναγωνισθή, με τα πιο έκτακτα σκάφη, απ' όσα χέρι ανθρώπου έφτιαξε ποτέ στη θάλασσα.

Μ' εργασία καθημερινή, κανονική και καλά διευθυμένη, οι τετρακόσιοι εκείνοι άνθρωποι, σε διάστημα δέκα μόλις μηνών, κατόρθωσαν να επανορθώσουν την απώλεια της φρεγάτας τους και να κατασκευάσουν έξαρχής άλλη, εκτός απ' τις τόσες άλλες εργασίες που έκαναν στην αποικία. Μεγάλο παράδειγμα του τι θα ήταν ικανές να κατορθώσουν οι ανθρώπινες δυνάμεις, αν διευθύνονται καλά προς σκοπό χρήσιμο και προς τα έργα της ειρήνης, αντί να ξεδεύονται σ' ενέργειες άσκοπες, άγονες ή και καταστρεπτικές. Κι' είχε πολύ δικίο ο κ. Κλοσκέν όταν, αναμετρώντας το έργο που είχε συντελεσθεί, αναφώνησε:

— «Ω ανθρώπινο γένος, τι δεν θα μπορούσες να κάνεις, αν όλοι οι ταχτικοί στρατοί σου εργάζονταν ειρηνικά για την κοινή ευημερία, αντί να προετοιμάζονται όλοένα για άμοιβαίο σπαταγή».

Όχι μέρους μετά την ανεύρεση, τα λείψανα του Ροβινσών, με τη φροντίδα της Άνθης και του Χάνδου, θάφτηκαν εύλαβικά σ' ένα λάκκο που τον έσκαψε ο Κάζης στη μέση της σπηλιάς. Κι' από πάνω στήθηκε εν' απλό μνημείο με την επιγραφή:

Ενταύθα κείται
ROBINSON Ο ΚΡΟΥΣΟΣ

Ο πρώτος κάτοικος της νήσου ταύτης.
Γεννήθη εν Υόρκη τῷ 1634

Απέθανεν εν τῷ σπηλαίῳ τούτῳ
τῷ 1718.

Κι' ο Ρανά επίσης θάφτηκε κοντά στην είσοδο της σπηλιάς.

Κι' εν' ακόμα μνημείο στήθηκε από τον πλοίαρχο Μανκαρό στην κορυφή του βράχου με το Ήλιακό Ωρολόγιο. Ήταν απλή πυραμίδα από γρανίτη, με την εθνική σημαία στην κορυφή της κι' από κάτω έντεχισμένη μια χρυσή θήκη, που είχε μέσα την εκθεση όλων των συμβάντων στη νήσο και το πρακτικό της κατοχής της σ' όνομα της Γαλλίας.

Την 21 Αυγούστου, η «Ήδη», αφού επιβιβάστηκαν όλοι οι άποικοι άνεξαιρέτως, σήκωσε την άγκυρα κι' έστρεψε την πρόρα προς τάντολικά. Έστερ' από λαμπρό ταξίδι τριών έβδομάδων, χωρίς το παραμικρό δυσάρεστο έπεισόδιο, έφτασε στο Βαλπαρέζο κι' από κει, αφού πήρε όσο χρειαζόταν κάρβουνο, ξεκίνησε πάλι για το άκρωτήριο Χόρν.

(Ακολουθεί) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

Προχτές τ' απόγεμα, κει που πήγαινα τον συνηθισμένο μου περίπατο στον έξοχικό δρόμο με τις ντροπαλές κυκλαμίες και τα προκλητικά βατόμουρα, συνάντησα το μικρό μου φίλο. Είχε μαζί του τα τρία του σκυλιά — μια καλοθρεμμένη σκύλα με τα δυο μικρά της, δυο σκυλάκια παχουλά σαν μπάλλες. Δεν το περίμενα να τον άπαντήσω σ' αυτήν τη μοναξιά και μάλιστα αυτήν την ώρα που η ξερα πώς συνήθιζε να έτοιμάζει τα μαθήματά του για την επόμενη.

— Πώς κατά δω; του κάνω. Δεν έχετε σχολείο αύριο;
Χαμογέλασε.

— Μάντεψε· μου λέει μ' αίνιγμα-
τικό ύφος.

— Έσπασα το κεφάλι μου να βρω ποια νάταν τάχα η αίτια της άσυνήθιστης αυτής εξέδου του, μα δεν έβρισκα τίποτε.

— Μην είναι καμιά γιορτή σήμερα; μου λέει για να με βοηθήσει.

— Γιορτή; Όχι, καμιά. Ουμώμαι πολύ καλά. Ίεροθέου, επισκόπου Άθηνών, έγραφε το ήμερολόγιο. Δεν πιστεύω να θεωρήσει γι' αυτό την ήμερα εορτάσιμη.

— Κι' όμως, κύριε! Σήμερα είναι μια μεγάλη γιορτή που δεν έπρεπε να την άγνοήεις. Είναι η Έορτή των ζώων.

— Έορτή των ζώων; Βγήκε λοιπόν κι' άλλη γιορτή; Το κακόμοιρο το έλληνικό Έορτολόγιο! Σάν να μη το ύφταναν οι τόσες που έχει...

— Ντροπή σου, κύριε, να λες αυτό το πράμα. Ναι, είναι αλήθεια. Ίσως μετς οι Έλληνες να χουμε πολλές

γιορτές. Άλλά ένας λόγος περισσό-
τερος. Γιατί, σε παρακαλώ, οι άνθρω-
ποι να χουν τόσες γιορτές, όσες είναι και οι τρίχες της κεφαλής τους και τα κακόμοιρα τα ζώα να μην χουν τουλάχιστο μια, να ξεσκάνουν και κείνα λιγάκι; Σάμπως δεν αισθάνον-
ται αυτά; Και καλὰ τα σκυλιά μου· μα ο γάιδαρος του γαλατά, τα βώδια του χωρικού, το μουλάρι του άγω-
γιάτη, τ'όλογο του καρρά; Όλο δου-
λειά, δουλειά, και ποτέ μια γιορτή επίτηδες γι' αυτά που δε θάχε άλλο σκοπό από το ξεκούρασμα του ζώου; Μα ούτε ο Θεός δεν το θέλει αυτό...

Η ιδεολογία του ζωόφιλου φίλου μου με διασκεδάζε, γι' αυτό τον άφησα να εξακολούθησει.

— Σήμερα το πρωί, όταν άκουσα τον καθηγητή μας να μάς μιλά, για την καινούργια αυτή γιορτή, σε βε-
βαιώ, ένθουσιαστήκα. Να ένα πράμα, είπα, που μόνο ένας άνθρωπος σ' αλήθεια πολιτισμένος μπορούσε να το σκεφτή.

Μόλις λοιπόν άπόφαγα κάθησα άμέσως να έτοιμάσω τα μαθήματά μου γι' αύριο κι' άμα τελείωσα, πήρα τη Δώρα με τα δυο μικρά της και δρόμο. Θά τα πάρω, ξέρεις, σ' αυτό το βουνάκι με τα πωκα κοντά στην πηγή. Έκει θα τρέξουμε, θα παί-
ξουμε, θα πηδήσουμε, κι' άμα κου-
ραστούμε θα ξαπλώσουμε κάτω απ' τα δέντρα. Είναι τόσο ωραία εκεί πάνω! Να διασκεδάσουν και κείνα λίγο.

Και μιλούσε με τόση τρυφερότητα για τα σκυλιά του, άσυνήθιστη για την ηλικία του, που μου έκαμε έντύ-
πωση.

— Καλὰ και άγια είναι όλα αυτά που λές, του είπα, άμα σταμάτησε για μια στιγμή. Μά, δε μου λές, ποιός σκοτίζεται να κάμει γιορτή σ' τα ζώα του; Έκτος από σένα και δυο-
τρείς άλλους ζωόφιλους που μετριούν-
ται σ' τα «δάκτυλα της μιάς χειρός» ποιός άλλος σκέφτηκε ποτέ τέτοιο πράμα; Άφού ως και γώ ούτε καν ήξερα πως ύπάρχει και «Έορτή των ζώων».

— Σ' αυτό έχεις δικίο, μα πρέπει να σκεφτῆς πώς κάθε άρχή και δύ-
σκολη. Και τώρα δεν είμαστε παρὰ στην άρχή. Με τον καιρό όμως τα πράματα θάλλάξουν—γι' αυτό νάσαι βέβαιος. Tempus miraculo facit, μάς έλεγε ο καθηγητής μας.

Και με χαρά σκέφτομαι πώς θα γιορτάζεται αυτή η γιορτή ύστερα από χρόνια— πέντε, δέκα, πόσα άκρι-
δώς δεν ξέρω. Καλύτερα κι' απ' το Πάσχα, άκου που σου λέω εγώ. Για-
τί ο πολιτισμός, όσο πάει προοδεύει

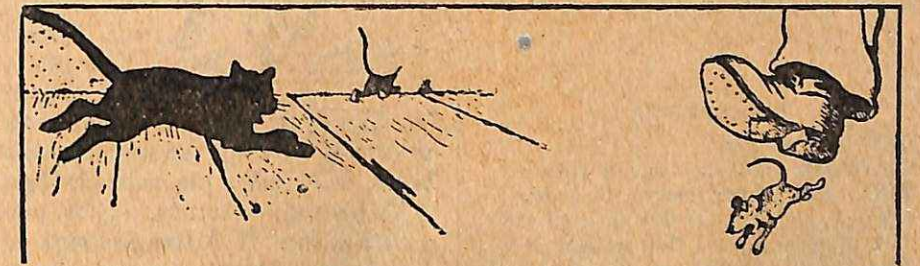
Ο ΑΝΑΠΟΦΑΣΙΣΤΟΣ ΣΥΡΕΚΕΛΑΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Β'.

Τις ώρες της τρικυμίας, αντί να μαζευθῆ σε μιάν άκρη όσπου να γαληνέψη η θάλασσα, έτρεχε σαν τον τρελλό από τὰμπάρι σ' τα κατάστρω-
μα κι' από τους πυργους σ' τα κατόγια, με κίνδυνο να φάη καμιά λογχιά ή καμιά κοντακιά από πεζοναύτη. Τον έβλεπες συγχρόνως παντού, με βια-
στικό και σπουδαίο ύφος, να πηγαίνει πότε δεξιά, πότε άριστερά, πότε εμπρός, πότε πίσω, και χωρίς ποτέ να τελειώνει το δρόμο που είχε πάρει.

Γι' αυτό τον έβγαλαν Συρεκέλα—όνομα που του ταίριαζε περίφημα. Ύπηρχε σ' το καράβι κι' ένας γέρος πόντικας, που είχε ταξιδέψει σ' όλες τις θάλασσες του κόσμου. Τον έλεγαν γέρο-Λύκο κι' ήταν πολύ άστείο νακούη κανένας τις άνδραγαθίες του και τα κατορθώματα. Άξαφνα έλεγε:

— Τότε με τη μεγάλη μου έκστρατεία στη Μαδαγασκάρη...

Η:

— Μια φορά, όταν ναυλοχούσα σ' το Όμπόν...

Ό,τι έκανε το θωρηκτό, ένόμιζε πώς το έκανε εκείνος!

Έννοείται πώς ύστερα από τόσα ταξίδια, ο γέρος-Λύκος είχε μεγάλη γνώση, μεγάλη πείρα, και γι' αυτό ήταν ο σύμβουλος κι' ο παιδαγωγός της ποντικονεολαίας του καραβιού.

Έδίδασκε τα ποντικάκια πώς κάθε πράγμα έχει την ώρα του: άλλη ώρα π.χ. το λαοδί, άλλη το σάρι, άλλη το τυρί, άλλη η γαλέττα. Επίσης, πώς ώρες-ώρες είναι επικίνδυνο για τα ποντικάκια το κατάστρωμα, ώρες-ώρες το καρόι των άξιωματικών κι' ώρες-ώρες το μέρος που κοιμούνται οι ναύτες.

Το ζήτημα των παπουτσιών είν' εν' από το πιο σπουδαίο. Ο γέρο-Λύκος έδίδασκε τα μαθητούδια του πώς οι μπόττες των δοκίμων είναι

ΚΩΣΤ. Χ. ΓΡΑΛΛΙΟΣ

ΜΑΝΝΟΥΛΑ...

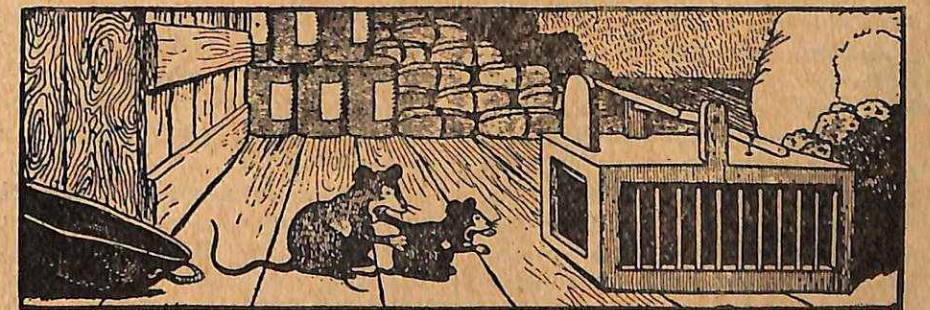
«Μαννούλα θέλω να πεθάνω
Είμαι άρρωστο δεν έχω γεια
Στο λέω με μια βαρεία καρδιά
Τέτοια ζωή τί να την κάνω;...»

— «Σ' τα λόγια σου το νοῦ μου χάνω
Μη με πληγώνεις πιο βαθιά
Στο Θεό την προσευχή μου κάνω
Κι' έχω μια έλπίδα μυστική.»

— «Μά κράτησέ με ακόμα λίγο
Στην άγκαλιά σου τη θερμή
Ω πώς το νοιώθω πώς θα φύγω!»

— «Με το κερένιο σου κορμί
Την άγρια άπελπισία μου σμίγω,
Παιδάκι μου, μη φεύγεις μή!...»

ΜΑΡΙΚΑ Μ. ΦΑΛΑΓΚΑ

οι καλύτερες απ' όλες. Και πρώτο, το πεσί τους είναι μαλακό και λεπτό — πεσί πολυτελείας, γιατί η νεολαία αγαπάει τα λούσα—έπειτα οι μπότ-
τες αυτές δεν πρόφτασαν ακόμα να βουχούν από θαλάσσιο νερό και να σκληρύνουν, και, το κυριώτερο, επειδή οι δοκιμοί σαν παιδιά είναι άκα-
τάστατοι, αφήνουν τα ρούχα τους και τα παπούτσια τους να σέρνονται έδω-κι' εκεί και το ποντίκι τα βρίσκει πιο εύκολα.

Ο γέρο-Λύκος έπαινοδσε πολύ και τα παπούτσια του ύποπλοιάρχου, κι' έλεγε πώς ποτέ στη ζωή του δεν έδοκίμασε νοστιμώτερα, ούτε τον και-
ρό που ο «Ατρόμητος» έπιασε ένα λαθρεμπορικό με φορτίο από μαρο-
κινά πετσά.

— Ά, είναι από μαροκινό οι μπόττες του ύποπλοιάρχου; ρωτούσαν με γουρλωμένα μάτια τα ποντικάκια.

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΠΑΛΛΗΚΑΡΙ ΜΙΑ ΦΟΡΑ!

ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΗ

ΠΡΟΣΩΠΑ :

ΠΕΤΡΟΣ, 14 ετών.
ΦΙΛΙΠΠΟΣ, ξάδελφός του, 12 ετών.
ΜΙΝΑ, αδελφή του Πέτρου, 13 ετών.
ΛΙΛΙΚΑ, ξαδελφή του Φίλιππου 10 ετών.
ΤΟΤΟΣ, αδελφός του Πέτρου, 6 ετών.
ΜΠΑΡΜΠΑ-ΓΙΑΝΝΗΣ, κηπουρός, 55 ετών

[Η σκηνή στον κήπο της κυρίας Λά-
ζου, γιαγιάς του Πέτρου, της Μίνας και
του Τοτού. Τα παιδιά παίζουν μπρός στη
σκάλα του σπιτιού].

Λιλίκα, χαριτωμένη ξανθούλα,
που τρομάζει με το παραμικρό. Κοι-
τάζει κάτω στο χώμα και βάζει μια
φωνή: — "Α, θά με φάη!"

Τοτός, χοντρός μπουλντοκ, που
παρά τα έξη του χρόνια θέλει να δι-
νη τη γνώμη του: — Μια σάβρα ει-
ναι!

Φίλιππος, σηκώνοντας τους ώ-
μους του: — Βλάκας που είναι. Αυ-
τό σάβρα! Αυτό είναι ένα χοντρό
σκουλήκι.

Λιλίκα, που έχει κιόλας ανεβεί
τις σκάλες της εισόδου: — Προσέξτε
για το Θεό! Μπορεί νάναι και δχιά!

Πέτρος, καλόκαρδο παιδί, πάντα
με το γέλιο στο στόμα: — "Οχι μὴν
είναι βόας." Ελα τώρα, κατέβα κάτω.
"Ο,τι κι' αν είναι μὴ φοβάσαι πώς
θα πειράξη. Είναι ψόφιο. (Πιάνει το
σκουλήκι με μια εφημερίδα και το
πιτάει μακριά).

Λιλίκα, κατάχλωμη ακόμα: —
"Αν δεν ήταν ο Πέτρος, κι' εγώ δεν
ξέρω τι θα γινόταν!"

Μίνα, κοροϊδευτικά: — Και τὸν
Φίλιππο τὸν ξεχνᾷς;

Λιλίκα: — "Α, ο Φίλιππος βέβαια
είναι παλληκάρι, μὰ αὐτὸς τὰ βάζει
μόνο με μεγάλα ζῶα!"

Πέτρος: Θάθελε νάτανε τουλάχισ-
στον κανέναν κροταλιά.

Φίλιππος, παίροντάς το στα σο-
βαρά: — Σωστά! "Ετσι και τις προ-
άλλες στο περιβόλι της θείας" Άννας...

Μίνα: — ... Είδες κανένα φίδι;

"Α, ὄχι, ἀγόρι μου. Τὸ περιβόλι αὐ-
τὸ μπορεῖ νὰ εἶναι ὁ ἐπίγειος παρά-
δεισος ἀλλὰ φίδια μὴ φορὰ δὲν ἔχει

Φίλιππος: — Λοιπὸν, κορίτσι μου,
κάνεις λάθος. Ἡ Λιλίκα δὲν εἶχε ἔρ-
θει ἀκόμα. Ἦταν πρῶτ' κι' ἔκανα
τὸν περίπατό μου ἐκεῖ πού εἰναι οἱ
τριανταφυλλίες. Ἐξαφνα ἀκούω ἕνα
τρίξιμο καὶ βλέπω τυλιγμένο γύρω
ἀπὸ μὴ φαεινιά, ἕνα φίδι, ἕνα πε-
λώριο φίδι πού εἶχε καρφωμένα τὰ
φοβερά του μάτια ἐπάνω μου.

Πέτρος: — Κι' ἐσὺ τότε τόθαλεις
στὰ πόδια;

Φίλιππος: — Καθόλου! "Αρπαξα-
τὴν ἄξινα πού κρατοῦσε ὁ μπάρμπα-
Μαθιός, ὁ περιβολάρχης, κ' ἐνῶ ἐκεῖ-
νος ἔτρεχε κατὰ τὸ σπῆτι φωνάζοντας
«βοήθεια», ἐγὼ πῆγα κοντὰ στὸν κό-
μπα, ζύγισα καλά τὴν ἄξινα καὶ τοῦ
κατάφερα ἕνα κτύπημα πού τοῦκοψε
πέρα-πέρα τὸ κεφάλι του! Ὅταν πα-
ρουσιάστηκε ἡ θεία-Ἄννα καὶ οἱ ἄλ-
λοι ὑπηρέτες ξεσηκωμένοι ἀπὸ τὸν
μπάρμπα Μαθιό, τὸ φίδι σπαρταροῦσε
καὶ μετὰ τρία χτυπήματα ἀκόμα
τὸ ἀποτελειώσαμε.

Μίνα: — Περιέργο, πὼς ἐμεῖς δὲ
μάθαμε τίποτε;

Φίλιππος: — Ἡ θεία Ἄννα δὲν
θέλησε νὰ γίνη διόλου λόγος. Κατα-
λαθαίνει. Ἡ Λιλίκα μάλιστα, ἔτσι
φοβητσιάρη πού εἶναι, ἀν τὸ μάθαινε
δὲν θὰ ἤθελε μετὰ κανένα τρόπο νὰ
κατεβῇ στὸ περιβόλι νὰ παίξῃ. Ὅσο
γὰ μένα, ἐμένα με ξέρετε πού δὲν
καμαρώνουμαι γὰ τὸ κάθε τι. Ἀφή-
νω πού δὲν τρώμαξα κιόλας διόλου.
"Οχι σὰν καὶ σένα, χοντρή μου Τοτέ,
ἔ; Φόβο πού τὸν πῆρες χτὲς μετὰ
τοῦ σκυλάκι τοῦ γαλατᾶ! Εἶχες κρυφτεῖ
μέσα στὶς φουδρες τῆς Κατερίνας.
"Α, ὄχι, μὰ τὴν ἀλήθεια, γὰ ἥρωας
δὲν μοιάζεις βέβαια.

Τοτός, βαθεῖα προσβεβλημένος: —
Δὲν εἶναι ἀλήθεια. Δὲς φέμματα...

Σήμερα τὸ πρῶτ' σκότωσα μὴ μύγα,
ἔτσι, μετὰ τὸ μεγάλο μου δάχτυλο!

"Ολοι, μετὰ θαυμασμό: — "Ω, μὰ
γι' αὐτὸ ἀξίζεις νὰ σοῦ δώσουν τὸ
παράσημο τῆς ἀνδρείας!"

Τοτός, ἐξακολουθώντας νὰ μισο-
κλαίῃ: — Ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ σκο-
τώσω φίδια, εἶμαι πολὺ μικρούλης,
μὰ θὰ δῆς σὰν μεγαλώσω.

Πέτρος, παρηγορώντας τον: —
"Ἐννοια σου, ἔννοια σου. Ἐσὺ θὰ
σκοτώνεις λιοντάρια.

Λιλίκα, στὸν Φίλιππο: — Δὲν εἶ-
ναι ὥρα νὰ πάμε γὰ τὴν ἀλλαγὴ τῆς
Σπίθας; Μοῦ εἶχες ὑποσχεθῇ πὼς θὰ
πηγαίναμε νὰ βοηθήσουμε τὸν Μπάρ-
μπα-Γιάννη.

Φίλιππος, χωρὶς μεγάλο ἐνθου-
σιασμό: — Πάμε. Ἡ ἀλήθεια εἶναι
πὼς ἀν δὲν στέκομαι ἐγὼ ἐκεῖ γὰ νὰ
τὴν βαστάω ὁ Μπάρμπα-Γιάννης δὲν
τὰ καταφέρνει μόνος του. (Στοὺς ἄλ-
λους). Γὰ σας, σὲ λίγη ὥρα θάμαστε
πίσω.

ΣΚΗΝΗ Β'.

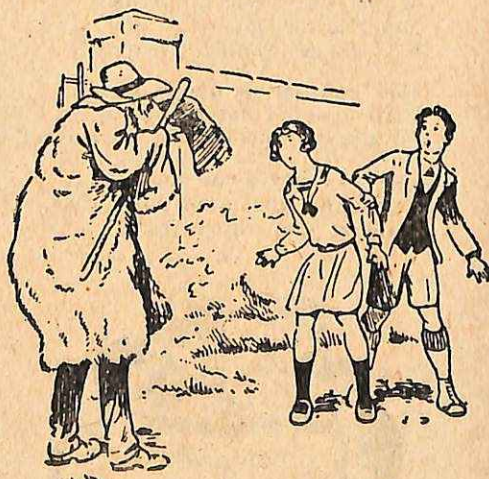
Πέτρος, Μίνα, Τοτός.

Πέτρος: — Πάει, λέει, νὰ βοηθήσῃ
τὸν μπάρμπα-Γιάννη, γιὰτὶ δὲν τὰ κα-
ταφέρνει μόνος του! Γὰ βλάκες μᾶς
περνᾷ αὐτὸς ὁ Φίλιππος. Εἶναι ἔ-
νας φοβητσιάρης! Ἡ ἴδια ἡ θεία-
Ἄννα πού τὸν ἔχει κιόλας βαφτιστικό
της καὶ τὸν ἀγαπάει τόσο, τὸ λέει αὐ-
τό. Κι' ἡ κακομοῖρα ἡ Λιλίκα πού
χάθει όλες τις ψευτιές του.

Μίνα: — Τί λές, νὰ τοῦ παίξαμε
κανένα παιχνίδι; "Ελα, Τοτό, πάψε
τὰ ψευτοκλάμματα. Θὰ γελάσουμε
τώρα.

Τοτός, τρίβοντας τὰ μάτια του με
τις γροθιές του: — Ἐγὼ δὲν εἶμαι
φοβητσιάρης, ἐγὼ θὰ σκοτώσω λιον-
τάρια σὰν μεγαλώσω.

Πέτρος: — Μόνο λιοντάρια; Καὶ
πού εἶσαι ἀκόμη! Λοιπὸν σφουγγίσε

"Ο γίγαντας: — Χάν! Χάν! Χάν!

Ο ΑΣΠΡΟΣ ΛΥΚΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ NORBERT SEVESTRE

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Σήκω ἐπάνω, δυστυχέ, εἶπε ὁ διαι-
κητής, συγκινημένος ἀθελά του ἀπὸ
τὴν αξιοθρήνητη ἐμφάνιση τοῦ ὑπη-
ρέτη του. Ἀπὸ πού ἔρχεσαι καὶ σὲ
πέρασαν γὰ τὸν Τριέν-Κόατ;

— "Αχ, ἀφέντη μου, καλέ μου ἀ-
φέντη, ἀπὸ πού μπορεῖ νὰ ἔρχομαι
σ' αὐτὰ τὰ χάλια πού εἶμαι, παρὰ ἀπὸ
τὸ στρατόπεδο αὐτῶν τῶν ἀχρείων
τῶν ληστών.

— Καλά, ρώτησε πάλι ὁ κ. Ντε-
λαλάντ, καὶ γιὰτὶ εἶπες στὸν ντόϊ στὶ
εἰσαι πρωτο-
παλλήκαρο τοῦ
Νγκουγιέν; Για-
τί δὲν πιστεύω
νὰ τὸ ἔβγαλε
ἀπ' τὸ νοῦ του.

— Τοῦ τὸ εἶ-
πα ὅπως κι' ἐ-
κείνος μοῦ εἶπε
πὼς εἶναι μα-
ραγκός. Γὰ φαν-
τασθῆτε τὴ θέ-
ση μου; Σὰν
δραπέτης πού
εἴμουν, μποροῦ
σα νὰ χω ἐπι-
στούνη σ' αὐ-
τὸν τὸν ψευτο-
μαραγκὸ πού
πολεμοῦσε νὰ
με ξεγελάσῃ;
Θέλησα λοιπὸν
κι' ἐγὼ νὰ τὸν
τρομάξω.

"Ο κ. Ντε-
λαλάντ καὶ ὁ
Ντενὴ κοιτάχτη
καν.

«Θέλησα νὰ
τὸν τρομάξω».
Καὶ ἡ ἐλαχίστη
ἀμφιβολία νὰ τοὺς ἔμενε ἀκόμη, ἔ-
σθινε μ' αὐτὴ τὴν χαρακτηριστικὴ
ὁμολογία τοῦ Μό.

— Ὁ ἄνθρωπος οὗτος δὲν εἶναι ὁ
Τριέν Κόατ, συνταγματάρχης μου, εἶ-
πε ὁ κ. Ντελαλάντ

— Μπορεῖ, μπορεῖ, ἔκανε ὁ συν-
ταγματάρχης, νευριασμένος κάπως
ἀπὸ τὴν τροπὴ πού ἔπαιρναν τὰ
πράγματα. Ὡστόσο, πὼς κατώρθωσε
νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τοὺς ληστές;

Ἀλλὰ αὐτὴ ἦταν μὴ μὴ μὴ μὴ ἱστο-
ρία καὶ μάλιστα μὴ ἱστορία πού δὲν ἔ-
κανε μεγάλη εὐχαρίστηση στὸν Μό νὰ
τὴν διηγηθῇ. Ὡστόσο ὁ φίλος μας
δὲν σκένταψε πούθεν καὶ τοὺς διεκ-
τραγούδησε ὅλα τὰ δεινὰ του, ἀπ' τὸ

κρέμασμα στὸ σακκούλι καὶ τὸ πέ-
ταγμα στὸ ποτάμι, ὡς τὴ δραματικὴ
ἐπίθεση τοῦ θηρίου καὶ τὸν φόνο του
ἀπ' τὴν Σιμόνη

— Καὶ σὺ πού βρισκόσουν ἐκεῖνη
τὴν ὥρα; ρώτησε ὁ συνταγματάρχης.

— Ἐπάνω στὴ μπανανιά, ὁμολό-
γησε μ' εὐλιχρίνεια ὁ Μό.

— Καὶ τολμάς νὰ τὸ λές αὐτὸ τὸ
πράγμα; φώναξε ἀγανακτισμένος ὁ
συνταγματάρχης. Θάφηνες λοιπὸν
τὸν "Ὀγκ-Κόπ νὰ κατασπαράξῃ ἐκεῖ-
νες τις δυστυχισμένες, χωρὶς νὰ τις

«Ἐκρέμασαν τὸν Μό ἀπὸ ἕνα χοντρὸ καλάμι καὶ τὸν
κατέβαζαν τρέχοντας.» (Σελ. 570, στ. α'.)

βοηθήσῃ;

— Δὲν καταλάβατε, τί ἤθελα νὰ
πῶ, κύριε συνταγματάρχη. Ἀνέδηκα
στὸ δέντρο ὄχι ἀπὸ φόβο, ἀλλὰ γιὰτὶ
ἄκουσα κάτω νὰ κουνιέται στὰ φύλλα.
Νόμισα πὼς θὰ ἦταν κανένας πειρα-
τής, ἀλλὰ δὲν ἦταν παρὰ μὴ μὴ μὴ
λη νυφίτσα.

— Λοιπὸν ἐσὺ τὰ ἔβαλες μετὰ μὴ
νυφίτσα, τὴν ὥρα πού ἡ μικρὴ σου
κυρία ἀμυνόταν μ' ἕνα ἄγριο θηρίο;

— "Οχι, ὄχι, μεγάλε ἀρχηγέ. Ὅ-
ταν ἦρθε ὁ τίγρης, ἐγὼ καὶ ἡ νυφί-
τσα εἴχαμε πιά κλείσει εἰρήνη ἀπὸ
πολλὴν ὥρα. Καθὼς ὅμως ἦμουν ἀ-
πάνω στὸ δέντρο ἀποκοιμήθηκα κα-
θιστὸς ἀπάνω σ' ἕνα κλαρὶ καὶ ξύ-

πνησα μόνον με τὸν πυροβολισμό.

— Έπρεπε τότε νὰ κατέβης.

— Τὸ σκέφτηκα, τιμημένε μου συνταγματάρχην, μὰ ἦταν πιά πολὺ ἀργά. Οἱ ληστές εἶχαν κιόλας περικυκλώσει τὴν κυρία Σιμόνη καὶ τὴν Τί-Σάβυ. Μέτρησα καμμιὰ εἰκοσαριά ἀρματωμένους ὡς τὰ δόντια καὶ καθὼς ἐγὼ δὲν εἶχα μαζί μου οὔτε τὴν καραμπίνα μου, οὔτε κἀν τὸ μαχαίρι μου, ἦταν ἀδύνατο νὰ τὰ βάλω με δλους αὐτούς.

— Αὐτὸς μπορεῖ νὰ μᾶς ἀραδιάσῃ ἄλλες τόσες ψευτιές, ἔκανε ὁ συνταγματάρχης κάτω ἀπὸ τὰ δόντια του, γυρίζοντας πρὸς τὸν κ. Ντελαλάντ. Εἶναι φοβερὸς ψεύτης. Κι' ἐσεῖς δίνετε πίστη στὰ λόγια του, ἀγαπητέ μου φίλε.

— Ὁ κ. Ντελαλάντ πῆρε τὸν συνταγματάρχην παραμέρα καὶ με λίγα λόγια τοῦ ζωγράφησε τὸν χαρακτήρα τοῦ ὑπηρέτη του.

— Ὅστε λοιπὸν νὰ τὸν ἀφήσουμε νὰ πάῃ στὴν ὁργή; ρώτησε ὁ συνταγματάρχης.

— Μὲ συγχωρεῖτε, ἔκοψε ὁ Λενουάρ. Δὲν θὰ μπορούσε νὰ μᾶς χρησιμεύσῃ γιὰ ὁδηγός;

— Ὁραῖος ὁδηγὸς μὰ τὴν ἀλήθεια. Ὅπως δὴποτε, ἄς δοκιμάσουμε... — Ἐ, σὺ, Τριέν... Μό, πὼς σὲ λένε! Πιστεύω πὼς ἀναλαμβάνεις νὰ μᾶς ὁδηγήσῃς στὸ στρατόπεδο τοῦ Νγκουγιέν.

— Ὁ Μὸ ἐτοιμάστηκε νὰ πῇ τὸ ναί. Μὰ σὰν σοφὸς ἄνθρωπος, συνήθιζε πάντα νὰ γυρίζῃ δέκα φορὲς τὴ γλῶσσα του στὸ στόμα του, προτοῦ νὰ δώσῃ ἀπάντησιν.

Αὐτὸ λοιπὸν τὸ μικρὸ χρονικὸ διάστημα τὸν ἔκανε νὰ φαντασθῇ δλους τοὺς κινδύνους καὶ τίς κακουχίες ποὺ θὰ περνοῦσε ἂν ἀνελάμβανε μιὰ τέτοια ἀποστολή. Ὁχι μόνον θάκανε πεζοπορία, ὅλο τὸν δρόμο μαζί μ' ἐκείνους τοὺς διαβολανθρώπους τῆς λεγεῶνας ποὺ ἀνοίγαν τὰ πόδια τους δυὸ ὄργιες, ἀλλ' ἀκόμη θὰ ἦταν ἐκτεθειμένος σ' ὅλους τοὺς κινδύνους μιᾶς μάχης.

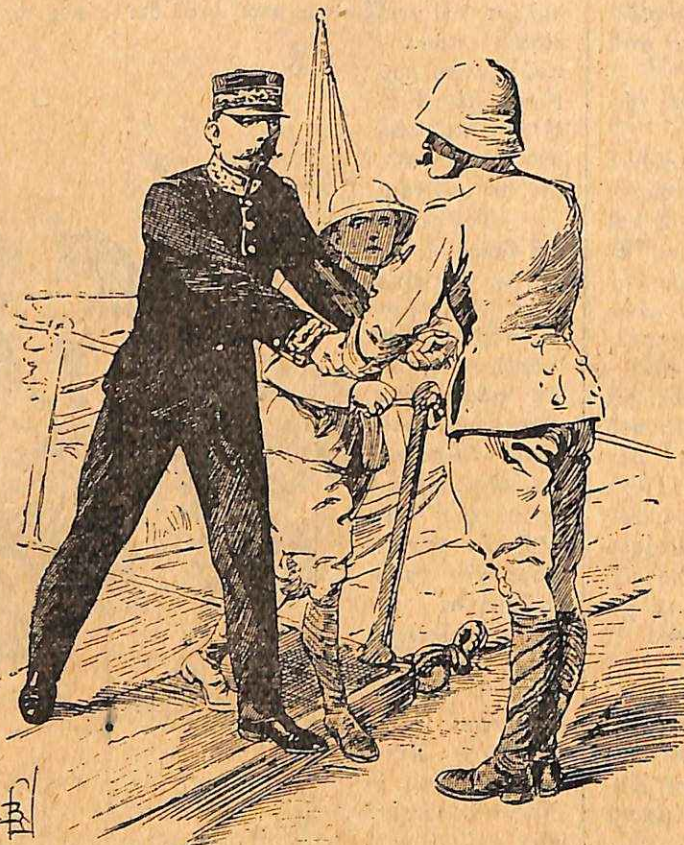
— Εἶμαι πολὺ κουρασμένος, πάρα πολὺ κουρασμένος, ἀφέντη μου, εἶπε στὸ τέλος. Κι' ὅστερα θὰ μοῦ ἦταν πολὺ δύσκολο νὰ ξαναθῶ τὸ δρόμο. Κι' ἐγὼ δὲν ξέρω πόσους βάλτους καὶ πόσους ρυζόκαμπους πέρασα.

— Θὰ κάνουμε καὶ χωρὶς ἐσένα, ἄντε. Πές μου μονάχα, με τὴν πιδ

μεγάλη ἀκρίβεια, ἂν σοῦ εἶναι δυνατόν, ποῦ βρίσκεται αὐτὸ τὸ περίφημο στρατόπεδο.

— Πιστεύω στὴν περιοχὴ τοῦ Ντόγ-Λάμ.

— Ὅπως τὸ λέγαμε, ἔκανε ὁ κ. Ντελαλάντ. Ὁ γενικὸς διοικητὴς τὸ φαντάστηκε εὐθὺς ἀμέσως καὶ μᾶς συμβούλευσε νὰ περιορίσουμε τίς φωνές μας σ' ἐκείνην τὴν περιοχὴ. Ὅσο τόσο σκεπτόμουν μήπως ἀντὶ νὰ κάνουμε μιὰ ἐπίθεση στὸν Νγκουγιέν ποὺ πολὺ πιθανὸν ν' ἀποτύχῃ, δὲν θάταν καλὺτερο νὰ τοῦ στείλουμε ἕναν ἀγγελιαφόρο καὶ νὰ τοῦ προτεί-

Ὁ πρῶτος ποὺ συνάντησαν μόλις βγήκαν στὴ στεριά ἦταν ὁ ἀεροπόρος Λενουάρ. (Σελ. 570, στ. β.)

νουμε νὰ περιορίσῃ κάπως τίς ἀξιώσεις του. Τὰ λῦτρα τὰ πληρώνω...

— Θὰ κρατοῦσε τὸν ἀγγελιαφόρο σας κι' αὐτὸς θάχε ἕναν ὁμηρο παρὰ πᾶν. Γιὰ τὰ λεπτὰ ποὺ θὰ τοῦ δώσετε, λίγο τὸν νοιάζει! Αὐτὸς δὲν ἔχει ἄμεση ἀνάγκη ἀπὸ χρήματα. Αὐτὸ ποὺ θέλει, εἶναι ν' ἀνακτήσῃ τὴ δύναμή του καὶ νὰ καταξυτελείσῃ τὸ κράτος μας.

— Τί ἀδιέξοδο φοβερό, ἔκαμε μ' ἀπελπίσιν ὁ κ. Ντελαλάντ. Ἐσεῖς δὲν βρίσκετε καμμιὰ λύση, συνταγματάρχην μου;

— Ἡ μόνη λύση εἶναι ἡ ἐπίθεση ἐναντίον του. Θὰ θυσιάσω βέβαια μερικοὺς στρατιῶτες, ἀλλὰ οἱ ἄνδρες

μου δὲν δειλιάζουν μπρὸς σ' αὐτὰ.

— Κι' ἂν αὐτὸς ὁ ἄθλιος μοῦ σκοτώσῃ τὴν κόρη μου μόλις πέσουν οἱ πρῶτοι πυροβολισμοί.

Ὁ ἀξιωματικὸς ἔμεινε, δίχως ἀπάντησιν, τόση ἀπόγνωση καὶ ἀγωνία ἔδειχνε ἡ φωνὴ τοῦ δυστυχισμένου πατέρα. Τὴν κόρη του. Ἡ σκέψις ἔφερνε τόσο πόνο στὸν κ. Ντελαλάντ, ὥστε μὲ κόπο συγκρατοῦσε τὰ δάκρυά του. Καὶ τί μπορούσε κανεὶς νὰ τοῦ πῇ; Πὼς νὰ τὸν παρηγορήσῃ;

Τὸ πρόβλημα φαινόταν πραγματικὰ ἄλυτο, ὅταν ὁ ἀεροπόρος Λενουάρ, ποὺ τώρα καὶ λίγα λεπτὰ φαινόταν σκεπτικὸς, μπήκε στὴ μέση.

— Μπορῶ νὰ υποβάλω μερικὲς συμπληρωματικὲς ἐρωτήσεις σ' αὐτὸν τὸν ὑπηρέτη; ρώτησε.

— Καὶ βέβαια, ἀπάντησε ὁ συνταγματάρχης.

— Λοιπὸν Μό, κοίταξε νὰ μαζέψῃς τὸ μυαλό σου καὶ νὰ μοῦ ἀπαντήσῃς σωστά. Τὸ στρατόπεδο αὐτὸ βρίσκεται σ' ἕνα ψήλωμα πάνω ἀπὸ τὴν κοιλάδα τοῦ Σόγκ-Κόυ, εἶπες;

— Μάλιστα, ἕνα ψήλωμα μεγάλο, ψηλὸ, ἀπότομο, ὅπου δὲν μπορεῖ κανεὶς ν' ἀνέβῃ παρὰ ἀπὸ ἕνα στενὸ μονοπάτι.

— Ἡ κορυφὴ ἀπ' αὐτὸ τὸ ψήλωμα εἶναι ἐπίπεδη;

— Μάλιστα κύριε, ἴσια σὰν τὴν πατοῦσα μου.

— Καὶ σχηματίζει ἕνα εἶδος αὐλῆς;

— Μάλιστα, μιὰ μεγάλη, τετράγωνη αὐλή.

— Ποιά εἶναι τὰ μέτρα της, πάνω-κάτω; Εἶναι φαρδιά ἑκατὸ μέτρα κι' ἄλλο τόσο μακρὰ;

— Περισσότερο, κύριε. Ἐκατὸν πενήντα μέτρα, του-

λάχιστον.

— Ἡ αὐλὴ αὐτὴ δὲν ἔχει τίποτε μὲς στὴ μέση; Κανένα κτίριο, καμμιὰ ἐγκατάστασι;

— Ὁχι, κύριε, εἶναι γυμνὴ σὰν τὴν παλάμη μου.

— Τὰ κελλιά σας ποῦ βρίσκονταν;

— Στὴν μιὰ ἄκρη, ἀντικρουστὰ στὴ μεσημβρία.

Ὁ κ. Ντελαλάντ ὁ συνταγματάρχης κι' ὁ Ντενὴ παρακολουθοῦσαν μὲ ζωηρὴ περιέργεια αὐτὴ τὴν ἀνάκρισιν καὶ ἀνθρωπίνονταν ποῦ ἤθελε νὰ καταλήξῃ ὁ Λενουάρ.

— Ἐχετε βάλει κανένα σχέδιο στὸν νοῦ σας; τὸν ρώτησε ὁ συνταγματάρχης.

— Πραγματικά, ἔχω, συνταγματάρχην μου. Καὶ ἐλπίζω πὼς ὅσο ἐξωφρενικὸ κι' ἂν σὰς φανῇ μετὰ τὸ πρῶτο, ὥστόσο θὰ τὸ ἐγκρίνετε. Πότε τελειώνει ἡ προθεσμία τοῦ τελεσιγράφου τοῦ Νγκουγιέν;

— Σὲ τρεῖς ἡμέρες, ἀπάντησε ὁ κ. Ντελαλάντ.

— Δηλαδή τὴν Πέμπτη ἀφοῦ ἔχουμε σήμερα Δευτέρα. Μὰ δὲν εἴσατε ὑποχρεωμένος νὰ δώσετε νωρίτερα τὴν ἀπάντησή σας στὸν ἀπεσταλμένο τοῦ Νγκουγιέν;

— Ναί, σαρανταοκτὼ ὥρες νωρίτερα, δηλαδή αὐριο. Λογαριάζω σήμερα κιόλας νὰ τηλεφωνήσω στὸ λοχαγὸ Μπαπερζέ γιὰ νὰ τὸν παρακαλέσω νὰ μεταβιβάσῃ τὴν ἀπάντησή μου.

— Ἐφ' ὅσον θὰ εἶναι ἀρνητικὴ, δὲν φοβόσαστε μήπως ὁ Νγκουγιέν ἐκτελέσῃ τὴν Πέμπτη τὴν ἀπειλή του.

— Ἀλλοίμονο, τί ἄλλο μπορῶ νὰ ἐλπίζω;

— Τίποτε, συμφώνησε ὁ Λενουάρ, γι' αὐτὸ τὸν λόγο δὲν πρέπει νὰ διατάσουμε καθόλου. Μὲ συγχωρεῖτε ἂν παίρνω τέτοια πρωτοβουλία, συνταγματάρχην μου, μὰ ἂν κρίνετε καὶ σεῖς φρόνιμο μοῦ φαίνεται πὼς αὐριο, Τρίτη, πρέπει κιόλας ἕνα τμήμα τῆς φρουρᾶς σας νὰ ξεκινήσῃ κιόλας πρὸς τὸ στρατόπεδο τοῦ Νγκουγιέν. Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ὁ κ. Ντελαλάντ θὰ στείλῃ πίσω τὸν ἀπεσταλμένο τοῦ Νγκουγιέν μετὰ τὴν παραγγελία πὼς οἱ ἀξιῶσεις τοῦ Ἀσπρου Λύκου εἶναι ὑπερβολικὲς, μὰ πὼς τίς ἐξετάζουμε μετὰ συν-

διαλλακτικὸ πνεῦμα καὶ πὼς τὴν ὀριστικὴν ἀπάντησιν θὰ τὴν λάβῃ τὴν Πέμπτη τὸ μεσημέρι.

— Δὲν μπορῶ ἀκόμη νὰ καταλάβω τὸ σχέδιό σου, φίλε μου Λενουάρ, εἶπε ὁ συνταγματάρχης μετὰ τὴ συνειθισμένη του εὐλικρίνεια.

— Κι' εἶναι πολὺ ριψοκίνδυνο νὰ στείλουμε πίσω τὸν ἀπεσταλμένο μετέτοις ἐντολές, πρόσθεσε μετὰ νευρικότητα ὁ διοικητής.

— Καθόλου, ἀγαπητέ μου κ. Ντελαλάντ, γιατί ἔχω ἀπόλυτὴ τὴν πεποίθησιν στὸ σχέδιό μου πὼς ὁ στρατὸς θὰ ἐπέμβῃ τὴν κατάλληλη στιγμή, ὅταν δηλαδή θὰ ἔχω πιά ἐξασφαλίσει τὴ σωτηρία τῆς κορῆς σας.

— Δὲν μπορῶ ἀκόμη νὰ καταλάβω τὸ σχέδιό σου, φίλε μου Λενουάρ, εἶπε ὁ συνταγματάρχης μετὰ τὴ συνειθισμένη του εὐλικρίνεια.

— Κι' εἶναι πολὺ ριψοκίνδυνο νὰ στείλουμε πίσω τὸν ἀπεσταλμένο μετέτοις ἐντολές, πρόσθεσε μετὰ νευρικότητα ὁ διοικητής.

— Καθόλου, ἀγαπητέ μου κ. Ντελαλάντ, γιατί ἔχω ἀπόλυτὴ τὴν πεποίθησιν στὸ σχέδιό μου πὼς ὁ στρατὸς θὰ ἐπέμβῃ τὴν κατάλληλη στιγμή, ὅταν δηλαδή θὰ ἔχω πιά ἐξασφαλίσει τὴ σωτηρία τῆς κορῆς σας.

— Γιὰ πές μας τὸ λοιπὸν τὸ σχέδιό σου, ἔκανε ἀνυπόμονα ὁ συνταγματάρχης.

— Ἀμέσως, συνταγματάρχην μου: Τὴν Πέμπτη τὸ πρῶτ' ὅταν ὁ δικός μας στρατὸς καθὼς κι' ἐκεῖνος ποὺ θὰ ἔχῃ σταλεῖ ἀπὸ τὸ Γιέν-Μπαῦ, θὰ βρίσκονται κοντὰ στὸ στρατόπεδο, θὰ τοποθετήσῃτε ἐπάνω στὶς κορυφές τῶν πιδ ψηλῶν δέντρων μερικοὺς φρουροὺς ποὺ θὰ κοιτάζουν ψηλὰ στὸν ἀέρα. Κατὰ τὸ μεσημέρι θὰ παρατηρήσουν ἕνα ἀεροπλάνο ποὺ θὰ ἔρχεται ἀπὸ τὰ μεσημερινά, ἀπὸ τὴν κοιλάδα τοῦ Σόγκ-Κόυ.

— Τὸ δικό σας θὰ εἶναι; ρώτησε ὁ ὑπηρέτης μου.

— Κίνδυνος δὲν ὑπάρχει κανένας, γι' αὐτὸ νὰ εἴσατε βέβαιοι. Ὅσο γιὰ τὸ δεύτερο, εἶναι θετικὸ πὼς βλέποντας ἀπὸ ψηλὰ θὰ τὸ ἀνακαλύψω αὐτὸ τὸ ψήλωμα δίχως ἄλλο, μὰ καὶ διαφέρει τόσο πολὺ ἀπ' ὅλα τ' ἄλλα.

— Μὰ οἱ ληστές θὰ σὰς πυροβολήσουν.

— Δὲν τὸ πιστεύω. Ἡ ἀπρόσπτη ἐμφάνισή μου θὰ τοὺς κάνῃ νὰ τὰ χάσουν καὶ ἐγὼ θὰ ἐπωφεληθῶ ἀπ' αὐτὴ τὴν ἐκπληξή τους. Ἀλλωστε, ἂν, ὅπως λογαριάζω, ὁ στρατὸς κάνει τὴν ἐφοδὸ του συγχρόνως μετὰ τὴ δική μου προσγείωσιν, τότε ἡ προσοχή τους θὰ στραφῇ πρὸς αὐτὸ τὸ μέρος.

Γιὰ ὅλα τὰ ἄλλα ἔχετε ἐμπιστοσύνη σὲ μένα. Τὸ μόνο ποὺ μὲ στενοχωρεῖ εἶναι ποὺ δὲν ἔχω μιὰ ἱσχυρότερη μηχανή. Ἄν εἶχα ἕνα ἀεροπλάνο μετὰ τρεῖς θέσεις θὰ μπορούσα νὰ πάρω μαζί μου ἕναν

παρατηρητὴ, ποὺ θὰ δούλευε καὶ τὸ μυδραλλιοβόλο ἂν παρουσιαζόταν ἀνάγκη. Τὸ ἀεροπλάνο μου δὲν ἔχει παρὰ δυὸ θέσεις καὶ στὸ γυρισμὸ ἡ Τί-Σάβυ κι' ἡ Σιμόνη θὰ πρέπει νὰ οἰκονομηθοῦν στὸ ἴδιο κάθισμα, γιατί πιστεύω πὼς δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ λόγος νὰ ἐγκαταλείψουμε τὴν πιστὴ αὐτὴ ὑπηρέτρια ποὺ ἔδειξε τέτοια ἀφοσίωσιν.

— Ὅπως κι' ἐγὼ, πετάχτηκε ὁ Μό.

— Σιωπὴ! πρόσταξε ὁ συνταγματάρχης.

— Μόνο, ποὺ ὅπως λέτε, εἶναι πολὺ δυσάρεστο ποὺ δὲν μπορεῖτε νὰ πάρετε κι' ἕναν παρατηρητὴ μαζί σας, πρόσθεσε ὁ κ. Ντελαλάντ. Ἐγὼ

— Μοναδικὴ ἡ ἰδέα σας, Λενουάρ!

— Τὸ δικό μου... Τὸ μεσημέρι θὰ ρίξω μιὰ ρουκέτα ποὺ θὰ δείξῃ τὴν ἀκριβὴ θέσιν τοῦ στρατοπέδου· ὁ στρατὸς θὰ ἔχῃ κιόλας προχωρήσει καὶ αὐτὸ θὰ εἶναι τὸ σύνθημα, γιὰ νὰ κάνῃ τὴν ἐπίθεσιν καὶ ν' ἀνέβῃ ὡς ἀπάνω στὸ λημέρι τοῦ Νγκουγιέν.

«Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα ἐγὼ, ἐπωφελούμενος κιόλας τῆς φαλακρίας τῆς μάχης, θὰ κατεβῶ με βόλ-πλανὲ στὴν αὐλὴ τοῦ στρατοπέδου καὶ θὰ ἐλευθερώσω τὴ μικροῦλα Σιμόνη.

Ὁ συνταγματάρχης πῆρε τὸ χέρι τοῦ νεαροῦ ἀεροπόρου καὶ τὸ τράνταξε.

— Μοναδικὴ ἡ ἰδέα σας, Λενουάρ!

«Ὁ συνταγματάρχης ἀπειλεῖ πὼς θὰ τὸν τουφεκίσῃ...» (Σελ. 570, στ. γ')

Αὐτὴ εἶναι ἰδέα μιὰ φορά, νεαρέ μου, πρόσθεσε χτυπώντας ἐλαφρὰ τὸ μάγουλο τοῦ Ντενὴ. Εἶναι ἀπρόσπτη καὶ πρωτότυπη.

— Εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἐγκρισή σας, συνταγματάρχην μου, ἔκανε χαρούμενος, ὁ Λενουάρ. Ἐσεῖς ὅμως, κύριε Ντελαλάντ, δὲν μοῦ φαίνεστε καὶ τόσο ἐνθουσιασμένος. Ἐχετε τίποτε ἀντιρρήσεις;

— Θὰ ἐκθέσετε σὲ φοβερὸ κίνδυνο τὴ ζωὴ σας, ἀπάντησε συγκινημένος ὁ διοικητής. Ἐπειτα, εἴσατε βέβαιος πὼς θὰ μπορέσετε ν' ἀνακαλύψετε τὸ ἐχθρικὸ στρατόπεδο μ' αὐτὲς τίς πενιχρὲς ὁδηγίες ποὺ σὰς ἔδωσα ὁ ὑπηρέτης μου;

— Κίνδυνος δὲν ὑπάρχει κανένας, γι' αὐτὸ νὰ εἴσατε βέβαιοι. Ὅσο γιὰ τὸ δεύτερο, εἶναι θετικὸ πὼς βλέποντας ἀπὸ ψηλὰ θὰ τὸ ἀνακαλύψω αὐτὸ τὸ ψήλωμα δίχως ἄλλο, μὰ καὶ διαφέρει τόσο πολὺ ἀπ' ὅλα τ' ἄλλα.

— Μὰ οἱ ληστές θὰ σὰς πυροβολήσουν.

— Δὲν τὸ πιστεύω. Ἡ ἀπρόσπτη ἐμφάνισή μου θὰ τοὺς κάνῃ νὰ τὰ χάσουν καὶ ἐγὼ θὰ ἐπωφεληθῶ ἀπ' αὐτὴ τὴν ἐκπληξή τους. Ἀλλωστε, ἂν, ὅπως λογαριάζω, ὁ στρατὸς κάνει τὴν ἐφοδὸ του συγχρόνως μετὰ τὴ δική μου προσγείωσιν, τότε ἡ προσοχή τους θὰ στραφῇ πρὸς αὐτὸ τὸ μέρος.

Γιὰ ὅλα τὰ ἄλλα ἔχετε ἐμπιστοσύνη σὲ μένα. Τὸ μόνο ποὺ μὲ στενοχωρεῖ εἶναι ποὺ δὲν ἔχω μιὰ ἱσχυρότερη μηχανή. Ἄν εἶχα ἕνα ἀεροπλάνο μετὰ τρεῖς θέσεις θὰ μπορούσα νὰ πάρω μαζί μου ἕναν

παρατηρητὴ, ποὺ θὰ δούλευε καὶ τὸ μυδραλλιοβόλο ἂν παρουσιαζόταν ἀνάγκη. Τὸ ἀεροπλάνο μου δὲν ἔχει παρὰ δυὸ θέσεις καὶ στὸ γυρισμὸ ἡ Τί-Σάβυ κι' ἡ Σιμόνη θὰ πρέπει νὰ οἰκονομηθοῦν στὸ ἴδιο κάθισμα, γιατί πιστεύω πὼς δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ λόγος νὰ ἐγκαταλείψουμε τὴν πιστὴ αὐτὴ ὑπηρέτρια ποὺ ἔδειξε τέτοια ἀφοσίωσιν.

— Ὅπως κι' ἐγὼ, πετάχτηκε ὁ Μό.

— Σιωπὴ! πρόσταξε ὁ συνταγματάρχης.

— Μόνο, ποὺ ὅπως λέτε, εἶναι πολὺ δυσάρεστο ποὺ δὲν μπορεῖτε νὰ πάρετε κι' ἕναν παρατηρητὴ μαζί σας, πρόσθεσε ὁ κ. Ντελαλάντ. Ἐγὼ

— Μοναδικὴ ἡ ἰδέα σας, Λενουάρ!

— Τὸ δικό μου... Τὸ μεσημέρι θὰ ρίξω μιὰ ρουκέτα ποὺ θὰ δείξῃ τὴν ἀκριβὴ θέσιν τοῦ στρατοπέδου· ὁ στρατὸς θὰ ἔχῃ κιόλας προχωρήσει καὶ αὐτὸ θὰ εἶναι τὸ σύνθημα, γιὰ νὰ κάνῃ τὴν ἐπίθεσιν καὶ ν' ἀνέβῃ ὡς ἀπάνω στὸ λημέρι τοῦ Νγκουγιέν.

«Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα ἐγὼ, ἐπωφελούμενος κιόλας τῆς φαλακρίας τῆς μάχης, θὰ κατεβῶ με βόλ-πλανὲ στὴν αὐλὴ τοῦ στρατοπέδου καὶ θὰ ἐλευθερώσω τὴ μικροῦλα Σιμόνη.

ήμουν πρόθυμος να σ'αξ προσφέρω τις υπηρεσίες μου.

— Υπάρχει ένας τρόπος για να διορθωθούν όλα, έχουμε δ'Ντενέ έπεμ-
θαίνοντας. "Αν με πέρνατε έμένα για παρατηρητή αντί για τόν μπαμπά. Μή λές όχι, πατερούλη, μή λές όχι, σέ παρακαλώ.

— Μα δ'κ. Δενοάρ δέν μπορεί να πάρη έσένα, τ'ό ιδιο όπως δέ μπο-
ρεί να πάρη και μένα, είπε δ'κ. Ντε-
λαλάντ πού δέν ήξερε τί απάντηση να δώση στην απρόοπτη πρόταση του γιού του.

(Ακολουθεί)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΑΘΗΝΑ-ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ

Αγαπητοί μου,

ΤΗΝ Άλλη φορά, όταν μι-
λούσαμε για τ'ό Φεμινισμό,
σ'αξ είπα πως ή έλευθερία
της γυναίκας, και μάλιστα
της κόρης, να εργάζεται κι' έξω απ'
τ'ό σπίτι σαν τόν άντρα, προσκρούει
σέ κάτι παλιές, σκουριασμένες ιδέες
πού έχουν και σήμερα πολλοί — πα-
τέρες, μητέρες, αδερφοί, ακόμα κι'
αδερφές. Οί προληπτικοί αυτοί αν-
θρωποι θεωρούν ταπείνωση, έξευτε-
λισμό, απρέπεια, ανηθικότητα, δια-
φθορά, να γίνεται ή κόρη τους ή ή
αδερφή τους υπάλληλη, δακτυλο-
γράφος, φοιτήτρια — δέν υπάρχει,
γράφετε, Πανεπιστήμιο... Οηλέων—
και προπάντων θεατρίνα. 'Απ' όλα,
αλήθεια, τ'ά επαγγέλματα, αυτό προσ-
κρούει περισσότερο στην πρόληψη.
Μιά προληπτική οικογένεια, όταν έχη
ανάγκη, μπορεί ν'άνεξη ή την κόρη
της ταμιά σέ μαγαζί. Λογιστή σέ τρά-
πεζα, εργάτρια σ' εργοστάσιο, οικο-
νόμο σέ σπίτι, οικοδιδασκάλισσα και
καθεξής. Μα στη μεγαλύτερη ανάγκη
να βρίσκεται, να πεινάη, δέν της έπι-
τρέπει με κανένα τρόπο να μπή—ού-
τε δωρεάν—σέ μιά Δραματική Σχολή
για να βγή σ'ό θέατρο, ούτε όταν ξέ-
ρη πώς έχει σπουδαίο ταλέντο και
μπορεί να γίνη μιά μεγάλη και δο-
ξασμένη θεατρίνα!

Φυσικά, ή πρόληψη αυτή δέν έπι-
κρατεί σήμερα τόσο γενικά όσο άλ-
λοτε. Και τ'ό επάγγελμα της θεατρί-
νας άρχει να θεωρηται τίμο και νό-
μιμο όπως κάθε άλλο. Τ'ό βράδυ,
μετά την παράσταση του Έθνικού
Θεάτρου, όταν τυχαίνη ν'άνεβαινώ σ'ά
παρασκήνια, βλέπω ένα σωρό κυρίες
και κυρίες καθώς πρέπει, πού έρχουν-
ται να πάρουν τις νεαρές τους κόρες
—είτε τακτικές θεατρίνες, είτε έκτα-
κτες, μαθήτριες ακόμα της Σχολής—

αφού τις καμάρωσαν πρώτα απ' την
πλατεία στη σκηνή. Η πρόληψη δ-
μως πάντα υπάρχει και συχνά κανείς
τή συναντά. Ξέρω γονείς πού αντι-
στάθηκαν μ'όλη τους τή δύναμη στην
κλήση της κόρης τους π'ός τ'ό θέα-
τρο. και ξέρω άλλους πού, επειδή ή
κόρη τους έχουμε τ'ό κεφαλιού της
κι' έγινε θεατρίνα, δέν τή συχώρε-
σαν ποτέ. Σέ μερικές μάλιστα οικο-
γένειες, πείθεται π. χ. ο πατέρας,
αλλά δέν πείθεται ή μητέρα: ή δίνει
τήν άδεια ο μεγάλος αδερφός, αλλά
έξακολουθεί ν'αντιστέκεται ή μεγάλη
αδερφή. Και θά σ'αξ διηγηθώ τήν
κωμικοτραγική περίπτωση μιάς νέας
θεατρίνας, από τις καλύτερες πού
καμαρώνουμε σήμερα σ'ό Έθνικό
Θέατρο.

Τ'ό ταλέντο της ξεφανερώθηκε πο-
λύ νωρίς, άφ'ότου ήταν μαθήτρια σ'ό
Γυμνάσιο και λάβαινε μέρος σ'ίς σχο-
λικές παραστάσεις. "Ολοι της έλεγαν
πως έπρεπε να γίνη θεατρίνα "Άλλο
πού δέν ήθελε κι' εκείνη, και μόλις
πήρε τ'ό πτυχίο της, είπε πως θά μπή
στή Δραματική Σχολή. Έπανάσταση
σ'ό σπίτι! Η μητέρα φώναξε πως
αν έχουμε τέτοιο πράγμα, δέν θά ήθελε
να τήν ξαναϊδω σ'ά μάτια της. "Ο
αδερφός της, νεαρός αξιωματικός, φο-
βόριζε να παραιτηθ'ή απ' τ'ό στρατό,
αν ή αδερφή του... καταντούσε ως
εκεί. Κι' ή μεγαλύτερη αδερφή της,
μιά ανόητη και φανατισμένη κοπέλλα,
δριμάσθηκε πως θά περδίξει ή ά-
δελφή της, τ'ά θεωρεί ντροπισμένα.
Της... παλιοθεατρίνα. Εύτυχως ο
πατέρας, ένας γιατρός, ανώτερος αν-
θρωπος, μορφωμένος και φιλότεχνος,
ήταν έξαρχής με τ'ό μέρος της κόρης.
Τ'ό ίδιο κι' ο άρραβωνιαστικός, ένα
λαμπρό παιδί πού τήν αγαπούσε α-
ληθινά και δέν ήθελε, φυσικά, να τήν
αδικήση, αναγκάζοντάς την, από έ-
γωισμό, να καταπνίξη μιά κλήση πού,
αν τήν καλλιεργούσε, μπορούσε να
της δώση τόσο καλά. Αυτοί οί δυο
έπεισαν σιγά-σιγά και τή μητέρα και
τόν αδερφό. Μόνο ή ανόητη αδερφή
έμεινε ανένδοτη. Αλλά ή κόρη απο-
φάσισε να τήν άψηφήση. Κι' έδωσε
εισαγωγικές εξετάσεις στη Σχολή κι'
έγινε δεκτή απ' τις πρώτες.

Μεγάλη στάθηκε ή έπιτυχία της.
"Υστερ' από δυο χρόνια βγ'ηκε απ' τή
Σχολή με άριστα. Κι' επειδή όποιος
άριστεύει στη Σχολή δικαιοδικά
μπάινει σ'ό Έθνικό Θέατρο, μπήκε
κι' εκείνη απ' τόν πρώτο χρόνο κι'
άρχισε τις εμφανίσεις της. Πρώτα σέ
ρόλους μικρούς, ολόενα όμως σέ με-
γαλύτερους ώσπου έγινε και πρώτα-
γωνίστρια. Κι' αυτό σέ πολύ λίγον
καιρό. Είχε δηλαδή μιά εξέλιξη άλ-

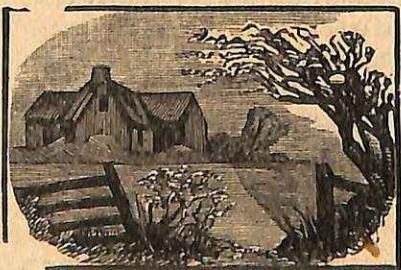
ματική. Πολύ άγάπησε τ'ό κοινό τή
νεαρή πρωταγωνίστρια με τ'ό έξυπνο,
χαριτωμένο προσωπάκι και τ'ό δυνα-
τό ταλέντο. "Ετσι ή θέση της σ'ό
Έθνικό στερεώθηκε. Σήμερα έχει
μισθό δέκα χιλιάδες τ'ό μήνα και κάθ'
έμφάνισή της είναι γι' αυτήν ένας
θρίαμβος. Και μπορείτε πιά να φαν-
τασθ'ητε τή χαρά και τ'ό καμάρι του
πατέρα της, της μητέρας της, τ'ό
αδερφού της και τ'ό άρραβωνιαστι-
κού της, πού τώρα είναι άντρας της,
όταν πηγαίνουν σ'ό θέατρον και τή
βλέπουν να παίζη τόσο όμορφα και
να χειροκροτ'ηται τόσο θερμά...

Κι' ή αδερφή της; Τί κάνει ή ά-
νόητη εκείνη αδερφή; Αυτή είναι τ'ό
νόστιμο: Έπιμένει να θεωρή τόν έαυ-
τό της... άτιμασμένο, επειδή ή μι-
κρή της αδερφή έγινε... παλιοθεα-
τρίνα! Της έκανε σκηνές καθεμέρα,
τήν έβριζε με τ'ά χειρότερα λόγια,
αρρώστησε και πήγε να πεθάνη απ'
τ'ό κακό της, και μόλις παρηγορήθη-
κε λιγάκι και συνήλθε, όταν ή πα-
λιοθεατρίνα παντρεύτηκε κι' έφυγε
απ' τ'ό τίμιο πατρικό της σπίτι πού
τ'ό άτίμαζε, για να πάη σ'ό δικό της
και σ'ό διάβολο. Και ποτέ, ούτε μιά
φορά, ή μεγάλη αδερφή δέν πήγε
σ'ό θέατρο να ιδ'ή τή μικρή να παί-
ζη. "Εγώ, λέει, ν'άνθ'έξω σέ τέτοιο
θέαμα; Μου φαίνεται πως θά πηδή-
σω σ'ή σκηνή και θά τήν άρπάξω
απ' τ'ά μαλλιά! Τιποτα δέν παραδέ-
χεται. Τ'ά λεφτά πού κερδίζει ή ά-
δελφή της, τ'ά θεωρεί ντροπισμένα.
Τή δόξα πού χαιρεται, τή λέει ρεζί-
λικο. Και σ'ό τέλος φωνάζει: "Α-
φήστε με! Εγώ δέν έχω αδερφή! για
μένα έχει πεθάνει!>

"Ως εκεί φτάνει, καμμιά φορά, ή
πρόληψη. Και τί κωμική έντύπωση
πού κάνει στην εποχή μας, πού τόσο
έλεύθερες ιδέες έπικρατούν και πού
βλέπει κανείς τή γυναίκα σ' όλα τ'ά
επαγγέλματα, ισότιμη πιά με τόν άν-
τρα. Φαίνεται όμως πως τ'ό θεατρικό
επάγγελμα άντέχει ακόμα—τ'ό τελευ-
ταίο, να πούμε, προπύργιο της πρό-
ληψης—αφού κι' άντρες ακόμα, δ-
ταν γίνονται θεατρίνοι, μερικοί γο-
νεϊς τούς θεωρούν ξεγραμμένους!

Σ'ας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Η ΚΑΜΠΑΝΑ

Πάν' πάλι να κτυπήσουν
Καλόγηροι σκυφτοί
Τρέχουνε μ'ήν άργήσουν
Φεύγουνε βιαστικοί.

Κι' ή χάλκινη καμπάνα
Βουβή και σκυθρωπή
Προσμένει μεσ' στην πλάνα
Και νεκρική σιωπή.

Χίλιοι είναι οί λογισμοί της
Παράξενοι κι' αυτοί
Και τρέμει τ'ό κορμί της
Σάν τούς συλλογιστεί.

—Τί τάχα να πηγαίνουν
Να κ'αίξουνε μ' αυτή;
Ολιμμένα θά σημαίνουν
"Η για καμμιά γιορτή;

Και σκέπτεται και λέει
Και λυώνει και πονεί
Της έρχεται να κλαίη
Να σκούξη να θρηνη.

Γιατί να μη σημαίνει
Μονάχα τις χαρές;
Έκει, γιατί να μένη
Και για τις συμφορές;

"Ηρθαν μικρά άγγελούδια
Μάθαν' τόν Πλάστη εκεί
Σάν δροσερά λουλούδια
Πού βλέπουν τήν αϊγή.

Νυφούλες με καμάρι
Είδε σαν τόν άνθ'ό
Να σέρνουνε με χάρη
Τόν πέπλο τ'ό λευκό.

'Αλίμονο αυτή πάλι
Στυγνή και θλιβερή
Σήμανε ή δόλια άγάλη
Για νεκρική πομπή.

Και τώρα... Τί θά κάνη;
Τί προκειται να ιδ'ή;
Γιατί θά να σημαίνει;
Για λύπη, ή για γιορτή;

Καρνάτις

ΦΕΥΓΟΥΝ ΤΑ ΧΕΛΙΔΟΝΙΑ

Φεύγουν άπόψε τ'ό δειλινό τ'ά χελι-
δόνια, φοβισμένα απ' τ'ό συννεφιασμέ-
νο ουρανό, για να προλάβουν τ'ό φθι-
νόπωρο πού έφθασε...

Τ'ά βλέπω τώρα πού μαζεύνονται για
να ξεκινήσουν.

Πόσα είναι!... Έκατοντάδες έχουν
πλημμυρίσει τα τηλεγραφικά σύματα
του δρόμου μας, τ'ά κεραμίδια, τις κα-
μινάδες τών άντικρυνών σπιτιών.

Βρίσκονται σέ διαρκή κίνηση, άνοι-
γοκλείνοντας τις ψαλιδωτές τους ου-
ρές και γερμάζοντας τόν αέρα με τ'ά
γλυκά τους κελαδηματάκια.

Τί χαριτωμένη συνεννόηση!

Τρία μεγάλα χελιδόνια, οί άρχηγοί
τους βέβαια, πηγαινοέρχονται βιαστι-
κά σ' όλη τήν παράταξη, δίνοντας δια-
ταγές και οδηγίες.

Μοιάζουν στρατός από όμοιομορφα
στρατιωτάκια πού περιμένει μ' άνυπο-
μονησία τ'ό σύνθημα της αναχώρησης,
για κάποια μακρινή έκστρατεία...
Και νά, πού έξαφνα, δίνεται κι'όλό-

κληρο τ'ό μαύρο κοπάδι εύθύσηκωνεται.

Μέ άφάνταστη τάξη σχηματίζεται
σιγά-σιγά ένα κανονικότατο τρίγωνο
πού πετά ολόενα και π'ό μακριά.

Τώρα πιά δέν τ'ό βλέπω παρά σαν
ένα μικρό συννεφάκι πού σβύνεται σ'ά
γκριζωπά βάθη τ'ουρανού.

Πάνε τ'ά χελιδόνια!... Φεύγουν για
χώρες μακρινές, ήλιόλουστες.

Φεύγουν παίρνοντας μαζί τους ό,τι
μ'ας άνήγγειλαν: πρόσχαρο κάποιο μαο-
τιάτικο τραϊνό... φεύγουν άφίνοντας
άδεια τ'ά κεραμίδια και τις καμινάδες
τών άντικρυνών σπιτιών, για να μου-
σκεφτούν σέ λίγο απ' τήν άδιάκοπη
βροχή τ'ού φθινοπώρου πού έφθασε.

Α'ζα'ς

Η ΑΡΡΩΣΤΕΙΑ

ΤΗΣ ΓΑΤΟΥΛΑΣ ΜΟΥ

"Ω! δέν μπορείτε να φαντασθ'ητε
πόσο λυπήθηκα όταν τ'ό γατάκι μου
άρρώστησε.

Μέ κλειστά τ'ά μάτια έπάνω σ' ένα
χαλάκι ρουθούνιζε παραπονάρικα.

Έκείνο τ'ό μικρό παιχνιδιάρικο πλα-
σματάκι πού τ'ά αγαπούσα τόσο πολύ
ήταν μπροστά μου άρρωστο, χωρίς να
μπορώ να τ'ό κάνω τίποτα.

Μιά στιγμή πλησίασα, τ'ό χάιδεψα
και σαν να κατάλαβε ότι έκείνο τ'ό
χάδι έβγαине μέσα απ' τήν καρδιά μου,
άνοιξε τ'ά ματάκια του και νιαούρισε
αδύνατα.

Πέρασαν δυο μέρες και τ'ό μικρό μα-
ύρο γατάκι με τ'ά ολόμαυρά του μάτια
άρχισε να καλυτερεύει. Τριβόταν σ'ά
πόδια μου, σαν να με εύχαιριστούσε
για τήν περιποίησή μου.

Εγώ όμως είμαι όλο χαρά, πού βλέ-
πω τ'ό μικρό πλασματάκι να παίζη και
να πίνη πάλι τ'ό γαλατάκι του με τήν
μικρή ροδίνη του γλωσσίσσα.

Νικήτρια Έλλάς

ΑΔΙΑΘΕΣΙΑ

Τ'ό όλόγιομο φεγγάρι ξεπροβάλλει
πίσω από τ'ό άντικρυνό βουνό, ριχνόν-
τας τις ακτίνες του στην ταράσσα πού
βρίσκομαι ξαπλωμένη σέ μιά σαιζ λόγκ
αυτό τ'ό δροσερό βράδυ τ'ού Ιουλίου.
Από τόν κήπο τ'ά γέρο μωρόμένο από
τ'ά άρωμα τών ν'ακύνθων με χαιδεύει,
ένω σ'τ'αυτιά μου έρχεται τ'ό θλιμμέ-
νο τραγούδι κάποιου Ιταλού τενόρου
από τ'ό γειτονικό φωνόγραφο.

Είμαι μόνη, αδιάθετη σήμερα. Μέσα
τρώνε, εγώ τούς είπα να μ'ό φέρουν
κάτι έδω. Με ρώτησαν αν θέλω συν-
τροφιά; "Εχω τόση; τ'ό φεγγάρι, τ'
άγέρι, οί άκύνθοι, ή μουσική και
πάνω απ' όλα οί σκέψεις μου! Λένε
πως στην άρρώστεια τ'ό εγώ μας, φρά-
ζει τ'ό δρόμο της καρδιάς και δέν σκε-
πτόμαστε παρά τόν έαυτό μας. Σέ μένα
συμβαίνει τ'ά αντίθετο: όταν είμαι αδιά-
θετη, σ'ή σκέψη μου βασιλεύουν τ'ά άλ-
λα άγαπημένα πρόσωπα.

Πέρασε ή παρέα μου και μ'ό φώνα-
ξε να πάμε περίπατο, δέν μπορούσα
βέβαια να πάω, με δέ θλίβονται γι' αυ-
τό. Βρήκα τόσο τόν έαυτό μου άπόψε!
Κανείς δέ μ'ό ταράζει τις σκέψεις μου.
Δέν ξέρω γιατί, με τ'ό σπίτι μας, ή

ταράσσα, ο κήπος, τ'ά λουλούδια, κι'
όλα μ'ό φαίνονται άπόψε πολύ όμορ-
φα. Στέλνω πολύ μακριά κάτι τρελλά
όνειρα πού έκανα άλλοτε.

Φεύγουν χωρίς να λυπάμαι τ'ά μεγα-
λόρεπα πάρα με τις μαγεμένες λί-
μνες, τούς άσπρους κύκνους και τούς
διαδρόμους άνάμεσα σ' έξωτικά λου-
λούδια πού οδηγούν σ' όλόφωτο παλάτι.

Μ'άρκει τ'ό σπίτι μας, ο κήπος μας.
Κάτι μικρά πράγματα πού ούτε πρό-
σεχα άλλοτε, μ'ό φαίνονται τώρα με-
γάλα, θαυμαστά, τόσο μικρό νοιώθω
τόν έαυτό μου! Κι' αυτή ή συναίσθη-
ση τ'ού "Εγώ μου, γεννά ένα εύχαιριστο
αίσθημα, πού θά μπορούσε κανείς να
π'ή εύτυχία, αν δέν σκεπτόμουν αυτούς
πού είναι μακριά και πού τόσο με θλί-
βει ή σκέψη τους!

Πώς θά ήθελα συντροφιά απ' αυτά τ'
άγαπημένα πρόσωπα, πού με τή γλυ-
κειά φωνή τους θά μ'ό λεγαν χίλια ό-
μορφα λόγια και θά μ'έκαναν να ξε-
χάσω όλότελα τούς πόνους μου... Μα
είναι ή εύτυχία ποτέ άπόλυτη;

Ηχώ

ΕΛΑ

Συνέφιασε ο ουρανός, μιά ψιλή βρο-
χούλα, ένα δροσερό άγεράκι φύσηξε,
κι' απ' τ'ά άπέναντι δεντρί πέσαν λίγα
κιτρινασμένα φύλλα.

Είναι τ'ό πρώτο φθινοπωριάτικο δει-
λινό.

Μέσ' στην βουβή θλιμμένη του ήσυ-
χία, ξυπνήσαν πάλι της καρδιάς μου
οί λαχτάρες, άδελφούλα, και μ'έκαναν
να νοιώσω π'ό ζωντανά τήν ερημιά μου.

"Αχ έλα, δέν μπορώ πιά, μ'όχει ή
μοναξιά κουράσει τήν ψυχή, και δέν
άντέχω.

"Ενας χρόνος, ένας ολόκληρος χρό-
νος πέρασε πούφυγα μακριά σας. Ένας
μήνας άπόμεινε, κι' όμως αυτός θαρ-
ρώ, δέν θά περάση.

Μά ναί, σαν τ'ό σκεφθώ και κοιτά-
ζω τ'ό ρολόι πού στέκει άπέναντί μου,
νομίζω πως κολλούν οί δείκτες του,
και δέν έννοούν να προχωρήσουν.

Πιάνω τ'ό ήμερολόγιο, τ'ό γυρνά απ'
όλες τις μεριές, κάποτε μ'όυρεται ή
άποθυμιά, όλα με μιάς τ'ά φύλλα του
να ξεκολλήσω. Κι' άλλες φορές, σιγά,
σιγά, τ'ό ξεφυλλίζω ως τήν ήμερα τ'ού
έρχομ'ό σου, τήν βλέπω και μ'όυρεται
να σκύψω να φιλήσω στην άκρη κείνο
τ'ό φύλλο, και πάλι τ'ά αφήνω... κι'
έχει τριάντα ολόκληρα άλλα φύλλα από
πάνω του.

Ρωτούσα σήμερα τις φίλες μου, αν
περνά γοήγορα ένας μήνας, και γελού-
σαν. Έχουν δίκιο, δέν έννοισαν ποτέ
τί θά π'ή, ν'άσαι μακριά στην ξενιτειά,
και να περιμένης τήν άδελφή σου.

Χθές βρέθηκα στη θάλασσα: ήταν ή
πρώτη φορά πού ή όψη της δέν μ'ό
ξύπνησε τ'ό πικρόχολο αίσθημα, πως
είναι εκείνη πού μες χώρισε. Σκεφτό-
μυνα μονάχα, πως κείνη θά σέ πάρη
στην ύγρα της άγκαλιά και θά σέ φέρη
κοντά μου. Κι' όπως γαληνένη ήταν,
και παιχνιδιάρικα κυλούσε τ'άσημένα
κύματά της, θαρρούσα ν'άκουγα τήν
υπόσχεσή της...

"Ελα άδελφούλα μου, νοστάλγησα
τόσο τ'ό στοργικό σου χάδι και τ'ό γλυ-
κό σου φίλημα, και πότερο τή συν-
τροφιά σου. Έλα, να μ'ή εναντί πιά οί
τοιχοι μοναδικοί μου σύντροφοι, πού
με πλάκωνουν σ'ής μοναξιάς τις ώρες

ση στοργή την περιποιήθηκες τις τελευ-
ταίες της ημέρας· έλαβα, ευχαριστώ·
Κουκουτοάκι (έγκαίρως έλαβα την έπι-
ταγή· έπερίμενα όμως να μου γράψης για-
τί την έστειλες·) **Ανδριωτάκι** (σε συγκαί-
ρω πού ήλθες πρώτος· για το κοιμάτι σου
δέν θυμώμαι· αν δέν τό είδες ως σήμερα,
στείλε άλλο· για τα περιοδικά συμφωνώ
τελείως·) **Σαδί Νοέλ** (τεταάδια δέν έχω ά-
κόμη, περίμενε·) **Χιονισμένον Παρνασσόν**
(τά συλλυπητήριά μου για τό θάνατο της
γιαγιάς· όχι, δέν μου τύπωσαν ακόμη·)
Μποέμ (δέν ξέρεις· έχε υπομονή ως νάρ-
θη ή σειρά του να τό διαβάσω·) **Υπνο-
βάτην** (ώρατό τό γραμματάκι σου· υπάρχουν
άκόμα λίγα αντίτυπα στο γραφετο μου· δρ.
15 και ταχυδρομικώς δρ. 17,50·) **Δ. Ράλ-
λη** (θυστυχώς δέν γνωρίζω κι· εγώ τή
δισύθυνη της **Ν. Κ.**) **Ριρην** (θα στείλω
άμα τυπωθούν·) **Γιώτην Τζαννετάκη** (έ-
λαβα, ευχαριστώ. έστειλα·) **Μικρομέγα-
λην, Νινούλαν, Πρίγκιπα Σεργίν** κτλ.
**Είς όσας έπιστολάς έλαβα μετά την 25
Οκτωβρίου** θάπαντήσω στο έρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ του νέου 271ου Διαγωνισμ. Αί λύσεις
του φυλλαδ. τούτου δέκται μέχρι 3 Ιανουαρίου.

590. Δεξιόγριφος

Δίπλα στο κλεινό του άστου
Βασιλιά της Σπάρτης βάζω,
Κι' άλλον τώρα άρχαιο δυνάστη,
Βάρβαρο όμως, παρουσιάζω.
Αλκυωνίς

591. Συλλαβόγριφος

Αν προσδέσης με τό χι
Μιάν άρχαία μετοχή,
Αλλο χρώμα τί γυρεύει;
Μόνο τάσπρο βασιλεύει.
Πιτσιρίκος

592. Στοιχειόγριφος

Ήταν δυνατός πολύ
—Αυτοκράτορας Ρωμαίος!—
Μ' άμφιβάλλεις τώρα εσύ;
Μπά! άρκει να το άφαιρέση
Αυτό του γραμμάτα άπ' τή μέση,
Ο καθείς για να τό ιδή.
Μυρτίλλη

593. Αίνιγμα

Στόν ούρανό με βρίσκετε,
Στάστέρια, στο φεγγάρι.
Μά όχι και στόν ήλιο.
Μισώ φτωχούς και πλούσιους,
Μά τόν παρ'α καμάρι
Τόν έχω και βασίλειο.
Μαύρη ιεροσωποδόφορος

594. Δικτυωτόν μετά Τετραγώνον

* * * * * = Κράτος της Αμερι-
* + + + + * [κής
* + * * * + * = Άνάκτορον και Μου-
* + * * * + * [σειον
* + * * * + * = Μεγάλη νήσος άσια-
* + + + + * [τική
* * * * * = Έγκεφαλική πάθησις

Και καθέτως τά ίδια. — Οί σταυροί
του τετραγώνου: άνω, μεγάλη νήσος
του Αιγαίου· κάτω, διοικητική διαίρε-
σις· δεξιά, επίθετον· άριστερά, άνθος.
Μπίλ-Σπίλ

595. Κρυπτογραφικόν

1 2 3 4 5 6 7 = Κράτος της Ευρώπης
2 3 1 5 4 2 = Δύναμις
3 7 2 4 2 = Νήσος του Αιγαίου
4 3 5 1 6 4 2 = Επίθετον.
5 6 5 4 2 = Άρχ. βασιλεύς
6 7 5 4 2 = Άρχ. θεός
7 3 1 4 2 = Επίθετον

Ασπρο Αραπάκι

596-600. Μαγικόν Γράμμα

Τή άνταλλαγή ενός γραμματος εκά-
στης των κάτωθι λέξεων δι' ενός άλ-
λου πάντοτε του αυτού, να σχηματι-
σθούν δι' αναγραμματισμού άλλαι τό-
σαι λέξεις:

πόλος, όρος, άνω, Γάιος, χῶμα.
Ισις

601. Ακροστίχis εξ Όμοιομόρφων
Φωνηεντολίπων μετ' Έλλιποσυμφώνου

- 1.—Η Ρ είναι θεά.
- 2.—Τό Ρ είναι ώρα.
- 3.—Η Ρ είναι φυλή.
- 4.—Ο Ρ είναι στοιχείον.

Τ' άρχικά των λέξεων τούτου άπο-
τελούν Έλλιποσύμφωνον του τύπου:

* * * *

του όποίου ζητείται ή άνάγνωσις.
Κρυφά Σχολεία

602. Φωνηεντολίπων

τρην - κ - * * - τρην Σαρλώ

603. Γρίφος

να	θε			
να	να	θε	θε	
Π		Τ		Φ Τ
να	να	θε	θε	
να		θε		

Φαέδων

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευμ. Ασκήσεων του φύλλου 34

393. Ροδανός (ρω, Δανός).—394. Γέφυ-
ρα (γε, φί, Ρά).—395. Πύργος. Πύρρος.
—396. Ο άνεμόμυλος. —397.

Α Ι Ν Ι Γ Μ Α 398. ΑΧΕΡΟΥΣΙΑ
Ι Α Ε Ι (χάος, Έρις, ράχis,
Ν Α Ζ Α Ρ Ε Τ ούριος, υίός, Σεί-
Ι Α Α Η ριος, ίσχύς).—399-
Γ Ε Ρ Α Ν Ο Σ 403. Διά της δι-
Μ Ε Ο Ι φθόγγου ΥΙ: μυία,
Α Ι Τ Η Σ Ι Σ υίός, υιικός, άγνία,
Αρπυία.—404. ΑΝΝΙΒΑΣ (Αργώ, Νο-
σηρός, Νεαρός, Ισχυρός, Βαρύς, Άνο-
δος. Στερεόν). —405. Αετός μυίας ου
θηρεύει.—406. Έν Όλύμπω ήσαν θεοί
δώδεκα (έν όλη μπώ, εις άν θε, ιδώ,
δέκα).

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Της Α' Περιόδου (1879 — 1893) άπό
τούς εκδοθέντας 24 τόμους υπάρχουν
άκόμη μόνον οί έξης τρεις: 7ος, 14ος,
και 18ος. Έκαστος τόμος δρχ. 25, τα-
χυδρομικώς δέ άποστελλόμενος δρχ.
28,50 διά τό Έσωτερικόν και δρχ.
40 διά τό Έξωτερικόν.

Της Β' Περιόδου (1894 — 1933), άπό
τούς εκδοθέντας 40 τόμους υπάρχουν
οί 39 (διότι ό του 1918 έχει έξαντλη-
θή). Έκ τούτων, οί μέν Τόμοι των έ-
τών 1894 — 1928 τιμώνται έκαστος (έκ
σελίδων 416) άρραφος δρχ. 80 και ραμ-
μένος δρχ. 85. Οί δέ Τόμοι του 1929,
1930, 1931, 1932 και 1933 τιμώνται
έκαστος (έκ σελίδων 624) άρραφος δρχ.
110 και ραμμένος δρχ. 115.

Ταχυδρομικά τέλη εκάστου τόμου
προσθετέα εις τάς άνω τιμάς: Διά τό
Έσωτερικόν δρχ. 5 ό άρραφος και δρχ.
15 ό ραμμένος, διά δέ τό Έξωτερικόν
δρχ. 35 είτε άρραφος είτε ραμμένος.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διά 1 έως 10 τό πολύ λέξεις με άπλά στοι-
χεία δρ. 6, τό ελάχιστον τίμημα. Πέραν των 10
λέξεων 60 λεπτά ή λέξις· με παγία δέ στοιχεία
δρ. 1 και με κεφαλαία δρ. 1,50. Ο χωριστός
στίχος δρ. 5. Οί μη συνδρομηταί πληρώνουν τά
διπλά. Η προπληρωμή είναι απαραίτητη.

[ΑΔ'—518]

Αγαπητά Διαπλάσπουλα-ες, ζητώ ένα
γραμματάκι σας· παρακαλώ γράψατε:
Κορνάρδον Βέτοφαλ, Οικία Κατοιγιάννη,
Γερμανού 143, Πάτρας.

[ΑΔ'—519]

Διαπλάσσομε Καλλιθέας! Γενικό
προσκλητήριο στις 11 Νοεμβρίου,
πρωτ, ώρα 10 1/2, μπρός στο κίοςκι Τρο-
χιοδρόμων.

Σκοπός· Έθρυση καλλιθεϊκού διαπλάσι-
κού όμίλου. Σήμα άναγνωρίσεως, μία διά-
πλαση στο χέρι. Σπίρτο Μονάχο

[ΑΔ'—520]

Δέν λυπάζαι τά λέπτά σου, Δυκόφως
της Δόξης, κάνοντας άποκαλύψεις:::
Φιλιππίδης=Πορθμός Ευρίπου ; ; ;

[ΑΔ'—521]

Η Μάγισσα, από τό νησί της όπου γύ-
ρισε ξανά, στέλνει έναν θερμό χαιρε-
τισμό στα Διαπλάσπουλα της Σαλονίκης
και της Κοζάνης, μαζί με την καλύτερή
της θύμηση. Σεπεσμένη Δαίδη, τό «άρ-
γότερα». τάφησα και μάκρυνε πολύ. Έλ-
πίζω να με συχωρέσης, όταν μάθης τό λόγο.

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ: Άγγλική τραπεζαρία,
βενετσιάνικο σαλόνι, θερμοσίφων λου-
τρού. Όλα καινούργη.—Παρά τή κυ-
ρία Σενοπούλου, όδός Ευριπίδου 42,
άνω πάτωμα.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΒΙΒΛΙΑ ΤΕΡΠΝΑ ΜΟΡΦΩΤΙΚΑ

ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

Από τούς έν παρενθέσει άριθμούς, ό πρώ-
τος είναι τά ταχυδρομικά του Έσωτε-
ρικού και ό δεύτερος του Έξωτερικού.

Ο Άγγελος της Αγάπης (με 60
εικόνας) δρχ. 35 (15 και 29).

Η Άδελφούλα μου, μυθιστόρη-
μα Γρ. Σενοπούλου (με 24 εικόνες)
δρχ. 20. (7,50 και 15).

Η Απλή ζωή, υπό Άγγέλου Κα-
σιγόνη, δρχ. 8 (1 και 2).

Η Έπιτυχία εις την ζωήν, υπό
Αγγέλου Κασσιγόνη, δρχ. 8. (1 και 2).

Η Έδνηχία, υπό Άγγέλου Κασ-
σιγόνη, δρχ. 8 (1 και 2).

Τό Θῦμα του Φθόγου, (με 20 εί-
κόνας) δρχ. 30. (9,50 και 20).

Παιδικόν Θέατρον, Γρ. Σενοπού-
λου, δι' εορτάς Σχολείων και Οίκο-
γενειών, Α' Τόμος δρχ. 20. (7,50 και
15). Β' Τόμος δρχ. 20. (7,50 και 15).

Παιδικόν Πνεῦμα, (Τομίδιον, Γ')
δρχ. 5. (1 και 2).

Πρόας δ Νικίου, (με 24 εικόνες)
δρχ. 30. (9,50 και 20).

Ο Πυρρειοπώλης, (με 24 εικόνες)
δρχ. 30. (9 και 18).

Υπέρ Πατρίδος, (με 24 εικόνες)
δρχ. 30. (10,50 και 21).

Ο Φώτης, έμμετρον διήγημα δρχ.
7. (3,50 και 5,50).